

ŠKOLSKA BELA
JESENICE

Šolsko glasilo predmetne stopnje

Šolsko leto 2021/2022

Ležkov rod

Kazalo vsebine

Izlet prostovoljcev v Bohinjsko Bistrico	4
Mednarodni dan izobraževanja	6
Mladi odraslim – za ponosne Jesenice	7
Intervju z učiteljico nemščine	9
Legenda o svetem Patriku	10
Kralj Matjaž se zbudi	12
Princesa lažnivka	13
Škrat in stara ženica	15
Zmešana bajka	16
Jaz, Polifem	17
Odisej in Medeja	18
Odisej na Kozjem otoku	19
Skrivnostno pismo	21
Prebrisani Chichibio	22
Išče me sreča	24
Basni	25
Likovna pesem, Gazela	27
Le čevlje sodi naj kopitar	28
Moj hobi	29
Moj pečat	29
O tem, čemur vi pravite življenje	30
Naravoslovne ustvarjalnice	31
Dve otvi	36
Brezdomka	38
Usodni prevoz domov	39
Angleški kotiček – An English corner	40

Urednica: Sanda Zupan

Mentorice besedil: Sanda Zupan, Urša Prša, Mojca Kavčič, Barbara Ahačič (besedila v angleščini)

Mentorica likovnih izdelkov: Katja Operčkal

Marec 2022

Izlet prostovoljcev v Bohinjsko Bistrico

V soboto, 25. septembra, smo se prostovoljci Lara, Urška, Julia in Lea iz 6.a ter Val iz 8.a odpravili na izlet. Z nami je bila tudi svetovalna delavka Bernarda Hribar. Zjutraj smo se dobili pred železniško postajo na Jesenicah. Komaj smo čakali, da se bomo po dolgem času spet peljali z vlakom.

Žal pa se nam želja ni uresničila, saj vlaka ta dan ni bilo. Namesto njega je pripeljal nadomestni avtobus. Prihod v Bohinj je bil malo pozen, saj je avtobus zamujal, ker se voznik ni znašel na cestah. Na avtobusu je bila tudi kolesarka, ki je prišla na avtobus s kolesom. Rekla je, da je namenjena v Ljubljano, a je izstopila tam kot mi. Hitro smo pojedli malico, nato pa smo se odpravili naprej. Tam smo srečali tudi učiteljico Natašo, ki je z nami nadaljevala pot.

Ladjica nas je že čakala ob pomolu in kmalu smo se vkrcali. Pot je trajala približno dvajset minut, zraven pa smo po zvočniku poslušali predstavitev Bohinjskega jezera in okolice. Vendar se je ta predstavitev slišala kot uspavanka in zato smo se na koncu že vsi smejali. Ko se je pot končala in smo prispeli do drugega konca jezera, smo si malo pretegnili noge, potem pa odšli nazaj na ladjico. Seveda predstavitve na njej še ni bilo konec in smo jo morali poslušati še na poti nazaj.

Ko smo odšli z ladjice, smo opazili maketo Triglava. Ni bila ravno v naravni velikosti, a je bila kamnita, zato smo se lahko usedli nanjo. Zdaj lahko rečem, da sem bila na Triglavu.

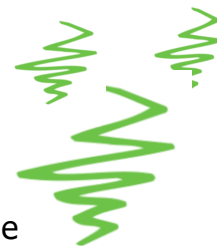
Nato pa smo opazili sladoled in takoj smo se postavili v vrsto. Jaz sem si kupila točenega, a ga na žalost nisem mogla pojesti, zato mi je Val pomagal in ga vrgel na tla.

V Bohinju je tudi kip kozoroga na skali in zato smo vsi splezali na skalo in se skupaj slikali. Železni kip pa ni bil dobro pritrjen, zato smo skoraj popadali na tla.

Nadaljevali smo pot in kmalu prispeli do spomenika štirim srčnim možem. To so bili prvi možje, ki so prišli na Triglav.

Sprehodili smo se po polju in po travnikih in prišli v neko vasico.

Tam je bila privatna trgovinica in midva z Valom sva si kupila napihljive žogice. Moja je bila kar velika in oranžne barve, a mi je sedaj počila, saj sem se usedla nanjo. Zdaj jo imam za kapo ali lasuljo za maškare. Včasih si jo nadenem in grem z njo na sprehod, zraven pa še skačem in plešem. Mami pravi, da sem trapasta, a meni se zdi smešno.

Tam smo si ogledali maketo Aljaževega stolpa. Ugotovili smo, da ima vrata, zato smo hitro zlezli vanj.

Prišli smo do neke hiše in splezali pod ograjo. Šele nato smo ugotovili, da je to hiša učiteljice Nataše.

Tam smo se usedli za mizo in pojedli malico. Lahko smo si tudi namočili noge v potoku. Voda je bila zelo mrzla in ponesreči sem si zmočila tudi hlače, zato me je potem zeblo. Nadaljevali smo s hojo in videli prostor, kjer pristajajo padalci. Nekaj časa smo jih opazovali, nato pa se odpravili naprej.

Naš izlet se je bližal koncu in odšli smo nazaj na železniško postajo Bistrica. Tam smo ugotovili, da imamo še dvajset minut do prihoda avtobusa. V bližini je bila tudi gostilnica in usedli smo se za mize. Naročili smo hrano, a jaz svojega velikega burgerja z mesom na žalost nisem mogla pojesti. A moja pomoč je sedela za mizo zraven mene. Vsi smo grizli v burger, a ga še vedno nismo mogli pojesti. Na koncu smo le obupali in prosili za folijo. Mislila sem, da ga bo doma pojedel ati, a ga na koncu ni.

Nato pa je pripeljal avtobus in posedli smo se na svoje sedeže. Na avtobusu je bila tudi tista kolesarka, ki se je vračala na Jesenice. Kot kaže, ni dosegla Ljubljane.

Ko smo prišli nazaj do železniške postaje na Jesenicah, so nas tam že čakali starši. Urška, Lara, Val in Lea so izvedeli, da grejo skupaj domov. Nagnetli so se v avto in se premetavali, jaz pa sem jim pomahala.

Odpeljali smo se domov in se takoj v ponedeljek zjutraj spet videli.

Julia Slak, 6.a

Mednarodni dan izobraževanja

Mednarodni dan izobraževanja (24.1.2022)

Na svetu skoraj 303 milijone otrok in mladih, starih od 5 do 17 let – oziroma vsak peti – ne hodi v šolo. Otroci, ki nimajo možnosti obiskovati formalne izobraževalne ustanove so prikrajšani za izobrazbo, možnost igranja in osebnostnega razvoja. S tem ko niso izobraženi naraste verjetnost, da bodo ostali v začaranem krogu revščine.

Kako bi lahko pomagali, da bi se vsi otroci imeli možnost izobraževati, smo se spraševali na sestanku učencev ŠOLSKE SKUPNOSTI:

Ideje prispevali: učenci ŠOLSKE SKUPNOSTI OŠ KOROŠKA BELA
Ilustrirala: Julija Križaj, 5.b

Mladi odraslim – za ponosne Jesenice

Naša šola se je v letošnjem šolskem letu vključila v projekt Mladi odraslim – za ponosne Jesenice, ki ga je organiziralo Društvo Jasa.

Učenci 6. b, 7. a in 7.b, 8. b in 9.b so razmišljali o Jesenicah - o tem, na kaj so ponosni in kakšne Jesenice si želijo. Izrazili so svoja razmišljanja in pripravili predloge za spremembe. Delček teh razmišljanj predstavljamo tudi vam.

Všeč mi je ...

Jesenice so super mesto.

Vesela sem, da živim na Jesenicah, saj tu živijo dokaj prijazni ljudje.

Imamo gledališče, športno dvorano, glasbeno šolo, bolnico.

Rada se udeležujem organiziranih dogodkov, ki jih je kar nekaj (npr. tek trojk, Meteorita ...).

Ponosen sem na jeseniški hokej. Hokejisti so res dobri.

Jesenice imajo dobre avtobusne povezave, obnovljene so avtobusne postaje, na avtobusih in avtobusnih postajah je internetna povezava.

Prenavljajo se osnovne šole na Jesenicah, rekreacijski center Kres na Koroški Beli.

Jesenice so lepo mesto z zelenimi površinami in sprehajalnimi potmi.

Ni mi všeč ...

... da se nekateri Jeseničani obnašajo, kot da so sami na svetu, in imajo polno predsodkov. To mi gre »na živce«.

... da na igriščih opazim veliko odpadkov.

... da je na Jesenicah in njeni okolici premalo košev za pasje iztrebke.

... da je športna hala odprta večinoma samo za treninge.

... da je premalo podpore športnim dejavnostim, pogoji za vrhunski šport mladih so boljši v sosednjih občinah.

... da je vse, kar se lepega in dobrega naredi, kmalu umazano in nasmeteno z odpadki.

... da večina ljudi ne pozdravlja ljudi, ki jih srečuje.

... da so zaradi prometa in Acronija Jesenice zelo onesnažene.

... da nimamo igrišča za odbojko na mivki.

... da na Javorniškem Rovtu nimamo pokrite avtobusne postaje.

Predlogi za spremembe ...

Jesenice bi bile lahko bolj zelene (več drevja, grmičevja, rož). Lahko bi organizirali dan zelenja in bi meščani sadili drevesa, rože in grmičevje.

Organizirali bi čistilno akcijo, v kateri bi sodelovali vsi Jeseničani.

Obnovili bi železniško postajo, tako bi turisti ob prihodu videli, kako lepo urejeno imamo.

Želim si več športnih parkov (za kolesarje, rolkarje ...) in park za pse.

Stene bi lahko porisali in popisali z lepimi grafiti.

Poskrbeti bi bilo treba za dovolj delovnih mest za mlade.

Želimo si povezave obstoječe kolesarske steze s Koroško Belo.

Nujno bi morali označiti prehod za pešce pri Turistu do železniške postaje na Slovenskem Javorniku.

Avtobusi bi bili lahko brezplačni za vse prebivalce Jesenic.

Predlagam, da se vse stare dotrajane stavbe, ki so zapuščene in se podirajo, odstranijo. Namesto njih bi lahko zasadili travo, rože in drevesa.

Potrebno bi bilo obnoviti letno kopališče.

Velikokrat slišim, da hodijo učenci čez železniško progo ali se celo fotografirajo, ko stojijo na progi. Zato predlagam, da se postavi ograja, ki bi preprečevala učencem dostop na progo in bi tako preprečili nesreče ali celo tragično smrt.

Intervju z učiteljico nemščine

V lanskem šolskem letu smo na šoli dobili novo učiteljico nemščine, Tanjo Mohorič Drožina. Zaradi pouka na daljavo vam jo predstavljamo šele zdaj. Preberite ... in jo spoznajte še malo drugače.

Povejte nam najprej, zakaj ste se odločili priti poučevat na našo šolo?

Na vašo šolo sem prišla, ker se mi je ponudila ta možnost in ker se mi je to zdela odlična priložnost za nov izziv in nove izkušnje.

Kaj ste počeli pred prihodom na našo šolo?

Ali ste poučevali na kateri drugi šoli?

Pred prihodom na vašo šolo sem več let poučevala v jezikovni šoli. Nekaj let pa sem bila zaposlena tudi v čisto drugi panogi, in sicer v gospodarstvu.

Kakšna se vam zdi v primerjavi z drugimi naša šola? Ali bi kaj spremenili in zakaj?

Meni je vaša šola vseč taka kot je. Tukaj se dobro počutim.

Kakšen pa je vaš prvi vtis o učencih naše šole?

Prvi vtis o učencih vaše šole je bil zelo pozitiven. Vsi so me zelo lepo sprejeli.

Kaj pa drugi učitelji, vaši kolegi? Kako sodelujete z njimi?

Z vsemi učitelji lepo sodelujem, vsi so zelo prijazni in vedno pripravljeni priskočiti na pomoč.

Poučujete nemščino, ali ste se s tem predmetom srečali že v osnovni šoli? Katerega predmeta pa v OŠ niste marali?

Z nemščino sem se srečala že v osnovni šoli in je bila vedno moj najljubši predmet. Najmanj mi je pa bila vseč fizika.

Kdaj in zakaj ste se odločili za poklic učitelja? Ali bi se za ta poklic še enkrat odločili ali bi izbrali kaj drugega?

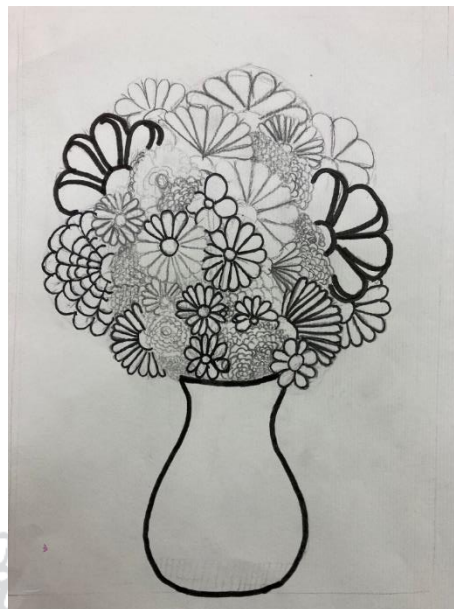
Že kot majhna sem vedno govorila, da bom učiteljica, ker se mi je zdel ta poklic zanimiv. Ta poklic bi izbrala še enkrat, ker mi je zelo vseč, čeprav zna biti tudi naporen.

Kateri razred najraje poučujete?

Vsi so mi pri srcu. Vsak je drugačen in po svoje zanimiv.

Katera snov pri nemščini, v razredih, ki jih učite, vam je najbolj vseč?

Veliko tem, ki se jih učimo, mi je več. Najbolj pa številke, države, jeziki in živali.

Se ukvarjate s kakšnim športom?

Ko mi čas in vreme dopuščata, grem rada z družino v hribe.

Verjetno veliko berete že zaradi poklica, ki ga imate. Ali v prostem času tudi radi berete in kaj?

Ja, zelo rada berem. Če ne bi bila učiteljica, bi bila mogoče knjižničarka ☺

Rada berem vse, kar je trenutno aktualno in »in«.

Gledate kakšno TV-nadaljevanko ali nanizanko?

Če utegnem, si rada kaj ogledam. Pred kratkim sem gledala Leninov park in Dolino rož, ki sta posneti po knjigi Tadeja Goloba.

Kaj pa glasba - kakšna vam je všeč?

Rock in pop sta mi najbolj všeč.

Ali imate morda za konec za učence kakšen nasvet?

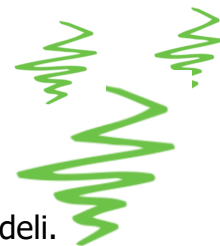
Ja, učite se, ker več znaš – več veljaš ☺

In bodite prijazni.

Legenda o svetem Patriku

Patrik je stal na tleh ladje, ko se je ta zibala gor in dol po razburkanem morju. Zrl je v skrivnostno daljavo in zagledal košček obale. Patrik se je vračal na Irsko, v deželo, kamor je bil poslan kot suženj, ko je bil star šele 16 let. Iz suženjstva je pobegnil še kot mladenič in se po mnogih potovanjih in avanturah ustalil v Franciji, kjer je postal duhovnik. Toda tam je imel sanje, ki so mu govorile, naj se vrne na Irsko in božje sporočilo prenese ljudem. Patrik je opazoval mornarje, ki so spretno vodili čoln med čermi, v nekem trenutku pa je zaslišal prasketanje kamenčkov po dnu čolna. Oblekel si je svoj grob volnen plašč in skočil na obalo. Mornarji so zaklicali v slovo in majcen čoln obrnili okrog, proti odprtemu morju. Patrik je stal na plaži. Njegova naloga, da spreobrne irske druide v kristjane, se je začejala.

Kmalu je Patrik slišal, da je Laoghaire, kralj Tare, sklical vse vladarje Irske na gostijo. Druidi so pričakovali praznovanje prihajajoče pomladi. Imeli so poseben obred. Kralj je ukazal, da morajo biti vsi ognji in luči v vseh obdajajočih deželah pogašeni, dokler se veliki kres ne zakuri na kraljevem hribu Tare. Ta poganski festival naj bi se dogajal na istem mestu in ob istem času kot krščansko praznovanje velike noči. Patrik se je odločil, da bo pokazal poganskim ljudem moč krščanstva.

S svojimi sledilci se je dobil na hribu nasproti hriba Tare. Tam so zakurili svoj veliki ogenj, ki je zaplapolal visoko v nebo. Druidi so bili zelo jezni, ko so to videli. Mislili so, da želi biti Patrik močnejši od kralja Tare. Rekli so mu, da če hoče ohraniti moč nad ljudmi, mora premagati Patrika. In tako so ukazali, naj na hribu Tare zakurijo ogenj. Kmalu je bila vsa dolina razsvetljena zaradi ognjev na obeh straneh. Bil je spektakularen dogodek, o katerem so ljudje govorili še prihodnja leta. Kralj, njegovi vojaki in druidi so korakali čez dolino k Patrikovemu hribu in se nato na vse pretege trudili, da bi pogasili njegov ogenj. Patrika so poskusili celo ubiti, toda pogumno je stal pred ognjem, pel molitve in molil k bogu. Ogenj je gorel celo noč in njegova luč je sijala čez deželo.

Kralj je uvidel, da Patrika ni bilo mogoče premagati s silo in dalo mu je misliti, da mogoče druidi niso imeli vseh odgovorov. Naslednji dan je kralj povabil Patrika v Taro, da bi mu povedal kaj o krščanstvu. Na svoji poti pa se je Patrik ustavil ob cesti in nabral šop deteljic, ki si jih je zataknil za haljo. Te rastline so bile za druide svete. Kralj je poslušal vse, kar je imel Patrik povedati o bogu, molitvah, pesmih ter prepričanjih krščanske vere. Nekatere stvari je bilo težko razumeti, na primer prepričanje o troedinosti boga. Kako lahko bog v resnici predstavlja tri osebe, očeta, sina in svetega duha? Naenkrat pa je Patrik dobil idejo. Vzel je deteljico in z njeno pomočjo kralju razložil troedinost. Trije listi v enem –kakor troedinost! In tisti dan je kralj razumel krščanstvo ter se zavedel, da Patrik ni želel biti močnejši od njega. Ko je videl, da Patrik ni tekmoval z njim, se je strinjal, da mu da dovoljenje, da pridiga o bogu in molitvah po celi deželi.

In tako je bilo. Patrik se je vrnil na Irsko v miru in z božjim sporočilom. Neutrudno je potoval po deželi, razširjal besedo in raznosil krščansko vero. Kmalu je postal sveti varuh Irske in triperesna deteljica je postala nacionalni znak.

Prevod legende po knjigi Favourite Irish Legends: Best loved tales from Ireland (Yvonne Carroll et al.)

Julia Slak, 6. a

Kralj Matjaž se zbudi

V hišici v Črni na Koroškem se je družinica spravljala k večerji. Zunaj je lilo. Bila je jesen. Tedaj je zagrmelo. Strašno. Kot bi se gora premaknila.

Malček je zajokal. Bilo je nenavadno. Zagrmelo je tako strašno, bliska pa nikjer.

Večina si s tem ni belila glave. Stari kovač pa se je zamislil. Bil je potomec tistega, ki je kralju Matjažu nekoč iz votline vzel denar. Naslednjega jutra se je takoj odpravil do tam, kjer je njegov praded takrat prišel v votlino. Zelo se je začudil. Votlina je bila odprta kot takrat, preden se je zaprla. Vojaki so ležali na tleh, kralja Matjaža pa ni bilo. Pred votlino je našel odtise starih čevljev. Vodili so po poti proti vzhodu. Sledil jim je. Hodil je dolgo, pet ur. Znašel se je pred ogromno skalo. Zapirala mu je pot naprej, zato je stal tam in premišljeval.

Tedaj se je skala odprla in ga potegnila vase. Kovač se je začudil. Njegov oče mu je govoril o svojem pradedu, ki je imel to srečo, da je pri kralju Matjažu dobil denar. Deželo mu je opisal natanko tako, kakršno je videl zdaj. Tam so bili tudi vsi pradedovi prijatelji, ki mu jih je oče opisal. Našel je tudi kralja Matjaža. Kralj mu je naročil, naj vso vas preseli sem. To je tudi storil.

Ko so se preselili, jim je kralj povedal zgodbo.

Zbudil sem se in videl, da se mi je brada že devetkrat ovila okrog mize. Čudil sem se, saj nisem vedel, da se bom zbudil tako hitro. Zdaj sem ugotovil, zakaj. Tvojemu prapradedu je iz žepa padel gumb, ki je močno pospešil rast moje brade. Ko sem prvič odprl oči, je zagrmelo, kar me je dokončno zbudilo. Potem sem odšel. Ne vem, kako sem vedel, kam moram iti. Potem se čakal nate, kovač. Tudi to sem vedel, da te moram čakati. Mislim, da sem to sanjal.

Tako se je uresničila napoved in vaščani so živeli srečno kot takrat.

Maša Ahec, 7.a

* * *

Leta 2021 se je v skalnati jami končno prebudil kralj Matjaž. Ko je vstal, se je pred njim odprla pot iz jame. Odšel je ven in opazil veliko sodobno vas.

V vasi je videl veliko ljudi, ki so se mu zdeli čudno, zanimivo oblečeni. Eden od njih ga je opazil in ga vprašal, kje je dobil ta prečudoviti kostum in krono. Matjaž ga je čudno pogledal in povedal, da to ni kostum, ampak veliko vredna obleka. Prebivalec vasi se je začel smejati, Matjaž mu je pa potem povedal, kdo je. Možakar mu ni

verjel, dokler mu ni dal pravih zlatnikov. Bil je presenečen in ga je povabil na kosilo. Kralju Matjažu je bilo kosilo všeč, čeprav ni vedel, kaj sploh je. Po kosilu se je odpravil naprej. Ko je pogledal v nebo, je opazil letala. Mislil je, da so leteči zmaji, ki ga bodo pojedli, zato se je skril v gostilno. Natakara ga je opazil in mislil, da je brezdomec, zato ga je spodil ven. Potem je kralj Matjaž opazil avtomobile, za katere je mislil, da so začarani konji in da so videti taki zato, ker jih je uročil čarovnik. Ni mu bil všeč ta sodobni svet, zato se je odpravil nazaj in spet se je pred njim odprla votlina.

Naslonil se je na kamnito mizo in zaspal nazaj. Votlina se je zaprla za njim, njegova brada pa je spet začela rasti.

David Tramte, 7.a

Princesa lažnivka

Neke temne noči, davno davno nazaj se je v mogočnem se gradu rodila prelepa princesa. Bila je tako lepa, da je vse kar oslepila z lepoto, ko so jo pogledali. Njena mama ji je dala ime Tina.

Naslednji dan je kralj pripravil veliko gostijo. Prišlo je tudi devet dobrih vil. Vse so ji zaželele lepoto, zdravje, srečo in bogastvo v življenju. Le zadnja vila ni imela takega namena. Bila je najpametnejša vila izmed vseh. Kralj je tudi od nje pričakoval nekaj zelo dobrega.

A ona je izjavila: »Vsakemu, ki izgovori njeno ime, se bo do konca življenja lagala.« To je bil njen urok, ki se ga princesa ni mogla več znebiti.

Njena mama je prestrašena zavpila: »Ne! Ne morete narediti tega moji dragi Tini!« A kralj ji je v zadnjem hipu prekril usta.

Vila je bila izgnana iz njegovega kraljestva.

Odločili so se, da bodo Tino klicali lažnivka. Tako je morala odraščati s tem groznim imenom. Tina je postajala lepša in lepša. Imela je prekrasne zelene oči in lepe svilnate lase. Bila je zelo razvajena, saj se je šolala doma. Kralj je ni izpustil iz gradu, kajti trdil je, da je prelepa in da bi jo kdo zagotovo skušal ugrabiti.

Z leti pa se je vedno bolj dolgočasila. Sedela je zunaj na kraljevem vrtu in razmišljala, kaj naj naredi sama s sabo. Raziskala je že vsak kotiček gradu in se poigrala z vsako

lutko v kraljestvu. Nato je do nje prišel škrat. Bil je majhne postave, imel je špičast nasek in na njem je bilo ogromno majhnih klobčičev volne, ki jih je oboževal.

Zato mu je bilo ime Klobko. Videl je, kako mala princeska joka in tarna. Zasmilila se mu je in jo je poskušal potolažiti. Vprašal jo je, kaj je narobe, da tako joka in stoka. Princeska mu je razložila vso zgodbo.

Klobko se je zasmel, kajti našel je svojo tarčo. To je bil v resnici zelo zloben škrat, ki je iskal tarče, da bi jih spravil v nevarnost. On je bil

razlog, da je deveta vila izrekla ta urok, kajti lahko je videla njeno prihodnost in jo je želela samo zaščititi pred njim. A ni imela dosti moči, da bi lahko izrekla še močnejši urok. Želela jo je uročiti tako, da ko bi pogledala Klobka, bi začela lagati. A tega tudi ni mogla izvesti pred ljudmi. Samo upala je, da bo Klobko izgovoril njeno ime. A ga ni. Kajti bil je zelo pameten in je točno vedel, kaj se dogaja s to ubogo princeso. Zato je izjavil: »Če mi prineseš zlati klobčič iz kraljeve sobe, te bom odrešil tega uroka.«

A ta klobčič je bil najmočnejše orožje, s katerim je Klobko hotel priklicati svoje tovariše, da bi uničili ta svet. Njegovi tovariši so bili Kiklopi. Princeska seveda ni vedela, kaj se dogaja, zato je privolila. Dogovorila sta se, da se dobita naslednji dan ob istem času. A tudi če princeska Klobku prinese klobčič volne, je ne bo odrešil uroka.

Princeska je mislila, da bo ta naloga lahka, a v resnici niti malo ni bila lahka. Kajti to sobo je stražil sam povodni mož. Sredi noči se je pritihotapila mimo stražarjev v veliko dvorano. Bila je ogromna. Na stenah so bile čudne slike, bilo je ogromno zlatih stebrov in dekoracij. A na sredini je bila velika ploščad, ki je lebdela na vodi. Na sredini te ploščadi je bil veličasten zlat klobčič na prelepem stojalu. Močno se je svetlil. Princeska se je odpravila ponj. Do tja je morala plavati, kajti nikjer ni bilo nobenega mostu, da bi lahko prišla do njega suha. Ampak ko je namočila eno blazinico v vodo, se je pred njo pojavil povodni mož in ji preprečil pot. Z globokim glasom jo je vprašal, da je kar odmevalo: »Kaj delaš tukaj? Veš, da nima nihče vstopa sem.« Princeska se mu ni mogla lagati, kajti ni izgovoril njenega imena. Zato mu je morala vse razložiti. A povodni mož je še vedno ni spustil naprej. Prihodnost kraljestva je veliko bolj pomembna od tega. Princeska je postala zelo jezna. Rotila in rotila ga je, a ji še vedno ni dovolil vzeti klobčiča. Nato je imela tega dovolj. V sobi je bilo veliko zlatnikov, dragih kamnov in tudi orožja. Vzela je meč in ga komajda z obema rokama dvignila v zrak. Nato se je pognala v povodnega moža in ga zabodla. Kri je špricnila po celi dvorani. Povodni mož je padel nazaj v vodo. V četrtni sekunde

je vsa voda postala rdeča, polna krvi. Povodni mož je zatulil tako močno, da je malo princesko kar prekucnilo. Vse se je začelo tresti. Stene so začele pokati, okna so počila, stebri so se začeli rušiti in preden si se sploh zavedel, se je udril strop. Grad se je začel rušiti. Princeska je hotela zbežati, a bila je prepozna. Strop jo je pokopal pod seboj, grad se je zrušil in nihče v gradu ni preživel.

Ostanki gradu zdaj ležijo tam, sredi gozda. Le malo ljudi se ga še spomni. Ampak so hvaležni, da se je zrušil, kajti zdaj Klobko ne more več uničiti sveta. Deveta vila je imela priložnost, da bi ga pokončala, a Klobko je že zbežal daleč stran in nihče ga ni videl nikoli več.

Neža Skumvač, 7.a

Škrat in stara ženica

Nekoč pred davnimi časi je živela stara ženica, ki je živela v stari kolibi sredi gozda. Nikogar ni imela, zato je živela čisto sama.

Nekega dne se je prebudila ter se odpravila ven, da bi pomolzla kozo in si pripravila zajtrk. Nenadoma pa je nedaleč stran zaslišala glasen ropot. Brez pomisleka se je odpravila pogledat, kaj se dogaja. Na njeno veliko presenečenje je zagledala velikega črnega psa, ki je napadal drobnega možica, oblečenega v nenavadna oblačila. Zgrabila je palico ter spodila žival. Ko je ta izginila v gozd, se je ozrla na možička, ki je očitno bil škrat. Možiček je nekaj trenutkov zmeden sedel na tleh ter se oziral okoli sebe, nato pa se je hitro pobral, otresel umazanijo s svojih oblačil ter se zahvalil ženici, saj mu je rešila življenje. Takoj ko mu je ženica odgovorila, da se mu ni potrebno zahvaljevati, se je škrat izgubil za drevesi. Ženica se je obrnila ter se začela vračati do svoje kolibe, še vedno osupla nad tem, kar se je pravkar zgodilo.

Vendar na jasi kolibe ni bilo več. Na tistem mestu, kjer je prej stala, se je sedaj nahajala razkošna palača. Ni bilo dvoma, da je bila to škratova zahvala. Tako je ženica živela srečno do konca svojih dni.

Klara Špendal, 7. a

Zmešana bajka

Ko so se Odisej in njegova posadka vračali domov, so opazili otok Kiklopov. Odločili so se, da gredo na otok in si ga malo ogledajo. Ladjo so skrili v temen zaliv.

Odisej je iz posadke izbral dvanajst najpogumnejših mož ter z njimi odšel na otok. Raziskovali so ure in ure pa ne duha ne sluha o kakšnih živih bitjih, ki bi stanovali na

otoku. Nenadoma eden od mož zagleda jamo. Možje se odločijo stopiti noter. Bila je temna in velika jama. V njej so našli umazano posodo, sir v hlebcih in prestrašenega moža. Vprašali so ga, kaj dela tukaj in ali tukaj stanuje. Prestrašeno je rekel, da ne stanuje tukaj, da je izumitelj, ki je izumil letenje. Povprašali so ga po imenu in povedal jim je, da je Dedal. Da je, ko je hotel s svojim sinom pobegniti z nekega daljnega otoka,

izgubil sina. Ni upošteval njegovih navodil in to ga je stalo življenja.

Posadka, Odisej in Dedal so ostali v jami, se malo razgledali, se najedli sira in se usedli okoli ognjišča. Naenkrat pa je eden od mož prestrašeno vprašal, da če to ni Dedalova jama, od koga pa potem je. Tovariši so se prestrašeno spogledovali, nakar so zaslišali živino, kako hitro prihaja. Za njo so videli neko veliko postavo. Skrili so se v najtemnejši kot ter skrito in prestrašeno čakali.

Kiklop je prišel, živino dal v ogrado, pomolzel koze in podojil mladičke. Prižgal je ogenj, da bi si skuhal večerjo, tedaj pa se je tudi najtemnejši kot osvetlil in izdal može. Kiklop je bil besen. Vprašal jih je, kdo so in kaj tukaj počnejo, in odgovorili so mu. Kiklop jih je začel gledati, naenkrat pa je iztegnil šapo in pojedel dva tovariša. Tovarišem je bilo groza to gledati. Kiklop je odšel spat ter može pustil same. Bili so zelo prestrašeni. Niti očesa niso zatisnili. Naenkrat pa so zagledali še eno, manjšo postavo.

Bil je volkodlak. Prišel je do njih ter jih najprej tudi on hotel pojesti. A si je premislil. Predstavili so se drug drugemu. Sklenili so, da bodo pobegnili z Dedalovimi krili in sproti vzeli še svojo ladjo. Dedal je naredil krila za deset mož, saj so vedeli, da bo Kiklop pojedel še dva za zajtrk.

Bilo je jutro. Kiklop je pojedel še dva moža in končno odpeljal živino na pašo. Možje so si z voskom pritrdili krila ter poleteli do ladje.

Vkrkali so se na ladjo ter se odpravili domov, Dedal in volkodlak pa z njimi v neznano. Na poti domov so sredi oceana videli malega dečka, kako se bori za

življenje. Rešili so ga ter ugotovili, da je to Ikar, Dedalov sin. Bili so zelo veseli ter se s polno hitrostjo odpravili domov.

Ilani Rebol, 7.a

* * *

Dedal in Ikar sta že skoraj izdelala svoja krila. Ko so bila končana, je Odisej Ikarju povedal, kako naj leti, kaj sme in česa ne.

Ko sta končno vzletela, je Dedala močno skrbelo za Ikarja. Ikar je v letenju zelo užival. Potem pa ga je zamikalo, da bi se dvignil v višave in se približal bogovom. Njim pa to ni bilo všeč, saj niso hoteli, da so jim ljudje preblizu. Zato so Ikarja kaznovali tako, da so mu stopili vosek, ki je držal krila in deček je padel v morje. Dedal je bil zelo nesrečen, ko je videl, da se je sin utopil.

Ustavil se je na otoku Kiklopov, da bi si odpočil. Tam je zagledal Odiseja, ki je ravno pobegnil k Polifemu. Dedala je Odisej vprašal, kdo je in kaj se mu je zgodilo. Dedal mu je vse povedal in Odisej mu je ponudil prevoz, saj je tako ali tako moral mimo njegovega otoka. Izmučeni Dedal je bil vesel in je ponudbo sprejel. Pluli so in neke noči je Odisej slišal Dedala jokati. Razumel je očetovo bolečino in žal mu je bilo za Ikara.

Ko so pripluli do Dedalovega otoka, so se poslovili. Dedal pa si je doma želel, da se nikoli ne bi domislil kril. Zavedal se je, da bi bil potem Ikar še vedno živ.

Ema Pernuš, 7. b

Jaz, Polifem

Sem Polifem. Star sem že 69.420 let. Ta čas sem videl in doživel mnogo različnih stvari. Povedal vam bom zgodbo, kako sem izgubil boj proti Nikdoju in izgubil vid.

Nekega lepega dne sem šel na goro past drobnico. Gora je bila visoka celo zame. Ko sem prišel na vrh, sem se od utrujenosti ulegel. Medtem ko sem štel ovce (dobesedno), me je sonce prav lepo grelo. Zaspal sem, čeprav nehote. Ko sem se končno le zbudil po tako lepih sanjah, me je obdal strah, da sem izgubil drobnico. Srčni utrip se mi je umiril, ko sem zagledal drobne živalice še vedno na svojih mestih. Hitro sem jih preštel in ugotovil, da se je najhitrejši oven Rudi nekam skril. Nedavno mi je pripovedoval prijatelj Feliks, da ima na svoji gori čisto in svežo travo za svoje ovce. Brž sem šel gledat. Takoj sem ga prepoznal po črni lisi na hrbtu. Vzel sem ga.

Šel sem iskat jabolka, ko me je zmotil nenavaden hrup. V daljavi sem lahko videl majhne pike, ki so prišle na otok. Nisem si nič mislil. Šel sem po jabolka in jih zamenjal z boginjo Afrodito za lep vrč. Čas je bil, da se odpravim proti domu. Ko smo z drobnico prišli pred hišico, sem jo lepo pomolzel, ovna pa seveda spustil naprej. Prišel sem noter, ovne pustil v ogradi in začel delati svojo najljubšo jed – sir. Ravno ko mi ga je uspelo narediti, so se kar od nekod pojavili ljudje. Eden je začel blebetati o tem, kako so izgubljeni in nekaj o gostoljubnosti. Skoraj bi prasnili v smeh. Prepričan sem bil, da so nemočni. Pojedel sem dva moža. Sedaj so bili ujeti. Čez sem pojedel še dva in nato še dva. Nato so mi podarili vino. Mislil sem, da je to darilo ob izgubi. Pil sem. Dobro je bilo. Pil sem še in še, dokler nisem zaspal.

Zbudila me je bolečina v očesu. Na vso moč se je spomnim. Bilo je, kot da me sam Had prihaja iskat. Nato sem se zavedel, da je to storil človek in da ne morem videti. Izmužnili so se, ko sem jim odprl dom. Mojega Rudija so uporabili za svoj prekleti načrt! Od jeze in žalosti sem vrgel kamen, ko me je Nikdo izzval. Nikoli ne bom vedel, če se je to izpolnilo ali ne, vendar sem si zaželel, da je njegova pot nazaj hujša kot moja slepota.

Od tistega vboda dalje sem vedel, da je človek hujši od samega Hada.

Jakob Kisič Štros, 7. b

Odisej in Medeja

Ko smo se vračali s potovanja z otoka Kikopov, smo utrujeni prišli na otok podobne oblike, kot je koza. Na njem je bila ena sama vas, lahko bi ji rekli tudi mesto, saj je v njem živel kralj Emanuel. Bil je dober kralj, zato je nas, pomorščake, vzel pod streho.

Nekaj lun je minilo, nakar me sredi noči zbudi Hera, boginja. Že večkrat nam je pomagala. Tokrat tudi. Povedala mi je, da Odiseja hoče kralj ubiti, saj se je njegova hčerka Medeja zaljubila vanj. Vse se je dogajalo zelo hitro. V treh nočeh je Medeja Odiseju izpovedala ljubezen. Ta je ni hotel vzeti za ženo, saj ga je doma čakala njegova prava žena. Upal je (vse to mi je zaupal), da ga po osemnajstih letih še vedno čaka. Medtem

se je Heri pridružil tudi Zeus, saj je hotel zavarovati mogočnega Odiseja, nič slutečega hrabrega pomorščaka, ki je iz vsega srca ljubil le svojo ženo. Povedal mi je, da ga bodo naslednji petek ob polnoči odvedli stražarji v jamo groznega zmaja s tremi glavami. Ko je nastopil četrtek večer, sem najbolj Odiseju podobnega vojaka

kraljeve vojske uspaval s strupom in ga zamenjal z Odisejem. Skril sem se v omaro in čakal.

Točno ob polnoči so vstopili vojaki in spečega sodelavca odpeljali v jamo. Sledil sem jim. Vedel sem, da vojak ni ničesar kriv, zato, ko so vojaki zapustili jamo, skočim vanjo in zagledam vojaka, ki se bori s troglavim zmajem. Prihitim z mečem nad zmaja in ga zabodem.

Vojak se mi je zahvalil in me povprašal, zakaj sem ga rešil. Vse sem mu povedal, on pa mi priznal, da je zaljubljen v Medejo. Predlagal sem mu, da ji to pove in vrnila sva se na grad.

»Sedaj moram Odiseja skriti,« sem pomislil. Vojak je izpovedal svojo ljubezen Medeji in jo zaprosil za roko. Tako Medeja kot kralj Emanuel sta se strinjala s snubitvijo, mi pa smo odhiteli na ladjo s tremi vrečami hrane.

Odisej se mi je zahvalil in srečno smo odpluli iz Kozjega zaliva. Veseli smo bili, da smo daleč stran od kralja. Sedaj potujemo naprej po divjih morjih in upamo, da bomo srečno pripluli domov.

Rebeka Zupan, 7. a

Odisej na Kozjem otoku

Ko smo odpluli z otoka Kiklopov, nas je vse prevzelo veliko veselje. Končno smo bili na varnem in lahko smo se odpravili novim dogodivščinam naproti.

Mirno smo pluli tri dni in tri noči, nato pa se je nebo nenadoma stemnilo in zapihal je sunkovit veter. Veter je obračal veliko ladjo in bil je premočan, da bi jo lahko ustavili. Po dolgem času nas je zaneslo v zaliv.

Hitro smo privezali ladjo ter drug za drugim poskakali na kopno. Zavetje smo si poiskali pod krošnjami mogočnih dreves. Čez čas, ko se je vihar umiril, smo prilezli izpod dreves. Nebo je bilo jasno, brez enega samega oblačka. Ozrli smo se po zelenih gričih, ki so se razprostirali čez celoten otok, ter se odločili, da se bomo malo razgledali. Tako smo zakorakali po mokri travi in se napotili ... kdo ve kam.

Sčasoma smo prispeli na velik travnik, kjer se je pasla čreda koz. Vse so bile snežno bele in so imele zlate roge. Eden izmed mornarjev je stopil do ene in si jo bolj natančno ogledal. Komaj pa se je je dotaknil, že je nanj planilo nekaj škratov. Vlekli so ga za lase ter ga ščipali. Niso bili videti prav srečni. Minilo je le nekaj trenutkov, že

se je pojavilo še več škratov in začelo napadati tudi nas. Želeli smo zbežati do ladje, vendar so bili škratje en korak pred nami. Ko smo prispeli do mesta, kjer naj bi bila privezana ladja, je ta že bila razsekana na tisoč koščkov. Škratje so nas odvedli v podzemno jamo ter se jezili na nas, češ, da smo jim hoteli ukrasti kozo. Razložili smo jim, da kozi nismo hoteli storiti nič žalega ter jim ponudili v zameno, da nas izpustijo, kar koli si želijo. Res so si zaželeli zlato - takšno, kot so ga imele na svojem rogovju koze. Dali smo jim vse zlato, kar smo ga imeli na ladji, oni pa so nas res izpustili. Podarili so nam tudi novo ladjo, ki je bila še večja in boljša kot prejšnja.

Na otoku smo še prenočili, zjutraj pa smo z novo ladjo odpluli iz zaliva. Veter je pihal v jadra, mi pa smo se brez besed ozirali na Kozji otok, ki je izginjal v daljavi.

Klara Špendal, 7. a

* * *

Nekoč, ko so še kraljevali Grki, smo z Odisejem jadrili po morju. Megleno je bilo in vsi smo se bali. Nato smo ob nekaj zadeli.

Odisej nam je zavpil, naj gre sedem najbolj pogumnih z njim pregledat otok. Tudi jaz sem bil med njimi. Hodili smo in hodili ... pa smo bili spet pri ladji. Mislili smo, da hodimo v krogu, pa je bilo le toliko nasedlih ladij. Na eni od njih smo našli celo kosti. Spet smo hodili in nenadoma nekaj zaslišali.

Tisto se nam je približevalo. Zgrabili smo za orožje, tedaj pa je izza grmovja prirohnal pol kozel pol človek. Nihče si ni upal zamahniti z mečem. Bitje je nato mene in še nekega tovariša dvignilo in naju odneslo s seboj. Vrgel naju je v luknjo in zaprl. Tuhtala in tuhtala sva, kaj storiti. Tedaj se mi je utrnila ideja. Začela sva na ves glas tuliti in nekdo je res odprl vrata. Hitro sva zbežala. Ker nisva poznala otoka, naju je pol kozel pol človek znova ujel in odnesel nazaj. Tokrat naju je zaprl v neko kletko. Tam sva zagledala še Odiseja in ostale tovariše. Spet smo tuhtali, kaj storiti.

Nenadoma nas je stvor sam izpustil iz kletke. Vprašal nas je, kdo smo. Povedali smo mu, da smo Grki, da plujemo po morju. On pa je bil kozar, pol kozel pol človek. Prosili smo ga, če bi nas vodil do naše barke. Pristal je, vendar smo morali najprej do noči rešiti uganko:

Siva glava, bistra glava,
noge hitre kot konjski dir,
trden je kot skala, močan kot hudir.

Vsi smo bili začudeni. Nikomur se ni niti sanjalo, kaj bi bila rešitev uganke. Hodili smo gor in dol ter razmišljali. Takrat sem za hip pogledal kozarja in opazil, da kar z golimi rokami odmetava skale. Posvetilo se mi je. To je bil on!

Čas se nam je iztekal, zato sem ga poklical in mu povedal, da je rešitev uganke on sam. Njegova siva glava je postala rdeča od zavisti ... in odpeljal nas je nazaj do naše ladje.

Tako smo preživel na Kozjem otoku. Kozar si bo moral izmisliti novo uganko. Mi pa plujemo naprej v nove dogodivščine. Če pa se še kdaj vrnemo: »Se vidimo, kozar!«

Ožbej Lužnik, 7. a

Skrivnostno pismo

Nekega sončnega dne, kakšen teden nazaj, sem odšel na sprehod po obali. Ko sem gledal proti morju, sem opazil steklenico. Najprej sem mislil, da ni nič ... Nato pa sem znotraj steklenice zagledal pismo. Pazljivo sem jo odprl in vzel pismo ven.

Začel sem brati: »Pozdravljen, tisti, ki bereš to pismo. Predvsem bi si želel, da moji nekdanji ženi Mojci Novak poveš, da sem mrtev. Živi v Ljubljani.«

Spraševal sem se ali je to samo norčija ali kaj. Bral sem dalje: » Že ko so me obsodili, da postanem galjot, sem vedel, da se to ne bo dobro končalo. Najtežje je bilo preboleti, da ne bom nikoli več videl žene in otrok. Poskušal sem najti način, kako pobegniti, a nisem našel nič.

Nekega dne smo pluli v nevihto. Galeja je bila v slabem stanju. Premetavalo jo je, voda je pritekala, deske so se lomile. Grozno je bilo. Borba z nevihto je bila utrujajoča. Na koncu pa je zmagala nevihta. Galeja se je zaletela v skalo in razpadla. Poskusili smo se rešiti, vendar nekaterim ni uspelo. Jaz pa sem samo ležal na deski in nemočno gledal, kako umirajo, kajti nisem mogel storiti nič. Iz šestnajstčlanske posadke je nastala devetčlanska.

Naslednje, kar se spomnim, je bilo, da sem se zbudil na nekem lepem, velikem otoku. Ni bilo vse tako dobro, kot sem mislil. Dva člana sta že umrla zaradi podhranjenosti, na otoku ni bilo veliko hrane, bile pa so zveri. Morali smo najti pot nazaj. To bi bila naša možnost, da se rešimo. Že sem se spet razveselil, ko sem zagledal, da proti otoku pluje ladja. A bila je še ena galeja. V tistem trenutku je bilo

mojega veselja za vedno konec. Morali smo se vkrcati in odpluli smo nazaj proti Španiji. Medtem ko smo pluli, sem napisal to pismo. Sedaj, ko bom pismo zaključil, vedite, da me ni več med vami.«

Razmišljal sem o pismu, ki sem ga prebral. Galjotovo življenje prikazuje kruto realnost srednjega veka, zelo dobro ponazarja čustva takratnih galjotov in zdi se mi, da je bilo to delo zelo mučno. Njegova življenjska usoda je pa taka, kot si jo je izbral sam. Na njegovem mestu bi ravnal enako. Nauk te zgodbe je, dobro se z dobrim vrača in tako tudi obratno.

Matic Špendov, 8.b

Prebrisani Chichibio

Chichibio je bil že kot otrok zelo prebrisan in je velikokrat zašel v težave, a ga je njegova bistrournost vedno rešila. Zgodba, ki vam jo bom povedala, je le ena izmed mnogih dogodivščin.

»Pa da ne boš pozabil oditi od pouka prej, ker imaš danes zdravnika. Opravičilo sem že dala učiteljici,« je dejala Chichibieva mama. »Ne bom, ne skrbi!« je zaklical, ko je bil že pri vratih. Chichibio si res ni želel k zdravniku. Le malo je kašljal, on pa ga bo pregledal od glave do peta. Po pravici povedano se ga je celo malo bal. Bil je ogromen mož v beli halji, ki po navadi prinaša slabe novice. Kdo se tega ne bi bal? Tako je Chichibio ves v strahu odšel v šolo. Pouk se je vlekel, saj ga nikoli ni prav privlačil. »Chichibio!« je zaklicala učiteljica. »Čas je, da se odpraviš k zdravniku.«

Chichibio je počasi pograbil stari ter se odpravil ven. Ko je končno pritacal do zdravnikove hiše, se je ustavil. Na oknu je zagledal zdravnika, ki je ženski v uho porival neko napravico. Gospa je imela na obrazu nezadovoljen izraz. Zdravnik se je naenkrat obrnil in na obrazu je imel prav tisti izraz, ki se ga Chichibio tako boji. Bil je izraz slabih novic. Prav tak kot tisti dan, ko je izvedel, da njegovega očeta ni več.

Odločil se je, da ne gre noter in stekel je proč. Stekel pa ni domov, temveč pred šolo, saj je vedel, da bi se mama čudila, če bi ga tako zgodaj videla doma. Na tleh je našel kamen in se z njim začel igrati tako, da je ciljaval v drevo. Nekaj časa se je igral, nato pa se je spomnil, da je že kar malo lačen. Iz torbe je vzel jabolko, ki mu ga je mama dala za malico in ga začel jesti. Užival je v svojem jabolku, nakar pred seboj zagleda senco. Obrne se okoli in zagleda učiteljico. »Kaj ne bi moral biti pri zdravniku?« ga vpraša učiteljica. Chichibio se nekaj

časa obotavlja, nato pa se le spomni dobrega izgovora. »Seveda, učiteljica. Saj sem se že odpravil. Ko pa me je zagledal s temle jabolkom v roki, je kar zbežal. Saj veste, kaj pravijo: Eno jabolko na dan prežene zdravnika stran.« Učiteljici se je odgovor zdel tako simpatičen, da je Chichibiu obljubila, da za to ne bo povedala njegovi mami.

Chichibiu je od takrat naprej iznajdljivost le rasla, zdravnika pa je še vedno moral obiskovati, zato se je strah pred njim sčasoma omilil.

Katarina Žuber, 8.b

* * *

Nekoč je v čudovitih Benetkah živel prebrisan fant po imenu Chichibio.

Bil je zelo iznajdljiv, saj je vedno našel izgovor za svoje laži, ki niso bile ravno redke. Pogosto je zamujal v šolo, saj je doma vedno pekel tortice in kuhal razne dobrote. Želel je postati kuhar, nihče pa ni vedel, zakaj in kdaj se je tega spomnil.

Nekega dne je ponovno zamudil in učiteljica je imela tega že dovolj. Odločila se je, da mu bo dala težko seminarsko nalogo, da bo pisal ves dan, saj je imel časa le do naslednjega jutra. Predvidevala je, da je deček zelo len, da doma vedno spi in tudi zato zamuja. Ko je Chichibio dobil to nalogo, je bil zelo jezen. Ko je prišel domov, se je lotil pisanja. Ena ura je minila in Chichibio je že obupal. Začel je razmišljati o svoji sošolki Brunetti. Potem pa se je spomnil odličnega izgovora. Začel je peči palačinke. V svoji družini je bil znan kot najboljši kuhar in njegove palačinke so bile vedno najslajše. Tokrat se je odločil, da bo poskusil novo tehniko. Ločil bo beljak od rumenjaka ter iz njega naredil peno. Poimenoval jo je sneg, saj je bila podobnega videza. Ko je končal, so bile palačinke debele in puhaste. Chichibio je bil navdušen! Deset palačink je spravil, ostale pa razdelil med družino.

Naslednji dan, ko je prišel v šolo, ga je učiteljica kar počakala pred razredom in mu rekla, da ji bo nalogo pokazal po pouku, da jo bo lahko temeljito pregledala. Ko se je pouk bližal koncu, je Chichibio vprašal učiteljico: »Me lahko kaznujete za nekaj, česar nisem storil?« Učiteljica je zanikala in se nasmehnila. Potem je ponovno vprašal, če ga lahko pohvali ali celo nagradi zaradi nečesa, kar je naredil. Učiteljica je pričakujoče prikimala, saj je razmišljala o tem, kako dobra mora biti Chichibijeva naloga. Takrat pa je rekel: »No, naloge nisem naredil, zato me ne morete kaznovati,

sem pa spekel čudovite palačinke, za kar me lahko pohvalite, kot ste sami rekli.« Podal ji je pet čudovitih palačink, ki so tako lepo dišale, da so jih zavohale cele Benetke. Učiteljica je eno poskusila in priznala, da je bila to najboljša jed, kar jih je kadarkoli jedla. Nato je bila že boljše volje in Chichibiu je z lahkoto odpustila.

Po šoli je šel k Brunetti in ta ga je veselo pričakala. Vprašala ga je, kaj ji je tokrat prinesel, in odvrni ji je, da palačinke po svojem najnovejšem receptu. Bile so ji zelo všeč. Vprašala ga je, zakaj želi postati kuhar. Zanimalo jo je tudi, kako se je naučil peči tako dobre palačinke. Odvrnil ji je, da le zato, ker mu je ona enkrat rekla, da palačinke obožuje. Od takrat naprej jih je vedno pekel in ugotovil, da to zelo rad počne.

Tako se je Chichibio ponovno izognil težavam, Brunetti pa povedal svojo resnico o kuhanju. Čez nekaj let sta se poročila in skupaj odprla najslavnejšo palačinkarnico v Benetkah.

Lena Ponjavić, 9.a

Išče me sreča

Sreča je prisotna na vsakem koraku. Ko se ozrem okoli sebe, vidim igrišče, polno otrok, ki se zabavajo in so srečni. Naredim dva koraka naprej in zagledam dedka z vnukinjo, ki se veselo smejeta. Par si podaja žogo.

Pogledam skozi okno in vidim, kako se fant igra s kužkom. Oba sta srečna.

Na vsakem koraku, ki ga naredimo, nas išče sreča. Včasih imamo slab dan, a tudi takrat sreča stoji nekje ob nas.

Tia Dobravec, 8. b

* * *

Sreča me dostikrat obišče. Srečen sem, ko v šoli dobim dobro oceno ali mi nekdo reče kaj prijetnega, prijaznega.

Opažam pa, da danes veliko ljudi išče srečo v materialnih stvareh, to pa vodi v pohlep, saj te materialne stvari ne osrečijo za dolgo. Menim, da so najbolj srečni mlajši otroci. Odrasli velikokrat nimajo »časa« za srečo, kar pa ni res, imajo le preveč skrbi.

Moji vrstniki zelo vplivajo na moje počutje. Tudi družina vpliva na mojo srečo. Če doma s svojimi najbližjimi nisem srečen, potem ne bom nikjer.

Matic Špendov, 8. b

Basni

Nekoč je živel petelin, ki je verjel, da je kralj vseh živali. Vsako jutro je splezal na svoj kup gnoja ter glasno zakikirikal, da so se prebudili vsi prebivalci kmetije.

Nekega večera, ko so se vse kokoši in petelin odpravili spat v kurnik, je petelin v bližnjem grmovju zaslišal nenavaden šum. Med listjem in vejicami se je svetlikal par drobnih oči. Petelin pa, ki se ni bal ničesar, se je odločil, da bo šel raziskat, kdo se tam skriva.

Skozi luknjo v ograji se je splazil na plano in z dvignjenim kljunom odkorakal proti grmu. Bil je nekoliko zaskrbljen, a je želel, da bi ga kokoši imele za neustrašnega. V trenutku pa, ko je stopil pred grm, je nanj skočila podlasica, ki je nanj čakala v zasedi. Perje je letelo po zraku, nato pa je podlasica zgrabila petelina za vrat ter ga odvela s seboj. Petelin se ni nikoli več vrnil na kmetijo.

Nauk: Nepremišljeno dejanje ima lahko hude posledice.

Klara Špendal, 7. a

* * *

Živel je zajec, ki je bil zelo plašen. Imel pa je to lastnost, da se je rad posmehoval živalim, ki so bile manjše in grše od njega. Tako je srečal ježa in ga ogovoril, kako je grd s to bodikavo obleko. Jež pa mu je odgovoril, da je njegova obleka bolj koristna od zajčeve, kljub temu da je grda, saj se z njo lahko brani pred sovražniki. Zajec mu je zatrdil, da je bolj pomembna hitrost, tako lahko uideš vsaki nevarnosti. Tako sta se prepirala naprej. Jež je trdil, da se v gozdu bolje skrije, zajec pa zaradi belega kožuha izstopa. Zajec je odvrnil, da se lahko skrije v svojem brlogu, in bruhnil v smeh. Tako se je zabaval, da ni opazil, da za njim preži lačna lisica. Lisica je planila na ježka, a on se je hitro zvil v klobčič in lisica se je opraskala na njegovih ostrih bodicah. V kotu njenega očesa pa je videla šokiranega zajčka. Bil je v takšnem šoku, da se ni mogel premakniti. Lisica se je pognala vanj, mu pregriznila vrat in ga odvela za drevo, kjer se je začela mastiti z okusnim zajčjim mesom.

Ježek si je ves čas tiščal ušesa in ni vedel, kaj se je dogajalo. Ko se je končno odvil, je zagledal okrvavljene liste. Takoj je vedel, kaj se je zgodilo.

Izkazalo se je, da je bila njegova grda bodikava obleka res uporabnejša od zajčevega belega kožuščka. Ježek se je nasmehnil in odšel.

Nauk: Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.

Neža Skumvač, 7. a

* * *

Živel je zajec, ki je bil zelo plašen. Imel pa je to lastnost, da se je rad posmehoval živalim, ki so bile manjše in grše od njega. Tako je srečal ježa in ga ogovoril, kako je grd s to bodikavo obleko. Jež pa mu je odgovoril, da je njegova obleka bolj koristna od zajčeve, kljub temu da je grda.

Zajec se je temu le veselo smejal in dodal še, da je njegov kožuh tudi toplejši. Nato je odskakljaj naprej. Naslednji dan je spet srečal ježa. Zopet se je bahal in žalil ježa. Jež se je branil in zatrjeval, da je njegova bodikava obleka boljša, saj ga varuje pred napadalci. Zajec pa se je spet le smejal in se hvalil s svojo hitrostjo, češ, le trikrat poskoči in uide sovražniku.

Skupaj sta se odpravila naprej. Ko sta nekaj časa hodila, jima naproti pride medved. Bil je zelo lačen in jima je zagrozil, da ju bo pojedel. Jež se je zvil v klobčič in bil varen.

Zajec pa mu je le za las ušel. Imel je polno

prask in ko je naslednji dan v senci počival in zdravil praske, se mu je jež veselo smejal in dejal: »Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.«

Maruša Šmid, 7.a

* * *

Živeli sta mačka in miš, ki se nista nikoli marali. Mačka je bila zelo nagajiva in je vedno hotela ubiti in pojesti miško za malico. Vendar je miška vedno našla skrivališče in se skrila.

Nekega dne sta se zopet srečali in miška je začela bežati, a kar naenkrat se je zaletela v neko škatlo na tleh in mačka jo je dohitela. Miška jo je prosila, naj jo pusti živeti. Ponudila se je, da ji bo dala nekaj v zameno. Mačka se je začudila in vprašala, kaj ji bo dala. Miš ji je odgovorila, da bo dobila veliko mleka in hrane. Mačka je odšla,

pred tem pa ji je povedala, da se dobita pred mišjim brlogom, miš pa naj prinese tisto, kar ji je obljubila. Ko je miška odšla domov, je vzela mleko, vanj vlila nekaj strupa, na hrano pa ga je posula. Ko sta se dobili pred brlogom, je miš zadovoljno dala hrano mački. Ko je mačka vse pojedla, jo je začel boleti trebuh, zato je raje odšla domov. Težko je hodila in večkrat padla na tla. Ni se več zbudila.

Tako je miška končno živela srečno, saj se je noben maček ni upal več dotakniti, ker so ugotovili, da se slabo vrača s slabim.

Saša Delič, 7. b

Likovna pesem

Ana Račič, 9. b

Gazela

Prijatelj ti nudi veliko podpore,
danes, včeraj in jutri,
ko delaš napake, pritiska zavore,
danes, včeraj in jutri.
Ko si v stiski in rad bi govoril,
takrat te prijatelj poslušati more,
danes, včeraj in jutri.
A od vsega najpomembnejše je, da prijatelj
sprejema te tudi takrat, ko drug ne zmore,
danes, včeraj in jutri.

Jana Čušin, 9. b

* * *

Listje odpada, jesen je že tu,
Listi se barvajo, jesen je že tu.
Bolj mrzlo postaja, sonce hitro zahaja,
drevesa se barvajo, jesen je že tu.
Veter zapiha in liste raznaša,
dnevi krajši so, jesen je že tu.
Dežnike treba bo odpreti
in tople jope obleči, jesen je že tu.

Ažbe Čop, 9. b

Le čevlje sodi naj kopitar

Veliko je stvari in ljudi, ki mi znajo stopiti na živce. Eno od teh so zagotovo ljudje, ki kritizirajo stvari, na katere se ne spoznajo.

S takimi ljudmi se sama velikokrat srečam. Treniram curling, to pa je šport, o katerem ljudje radi pametujejo. Mislim, da nimam dovolj prstov, če bi hotela prešteti vse ljudi, ki mislijo, da vedo vse in podcenjujoče govorijo o curlingu. Neštetokrat sem že slišala, da curling sploh ni šport in da se na treningih pravzaprav učimo pomivati tla. To mi gre blazno na živce. Ste vedeli, da pometanje na eno dolžino porabi približno toliko kalorij kot šprint na sto metrov? Smešno je, da gre takim ljudem skoraj vedno zelo slabo, ko dejansko poskusijo igrati šport. Nadležno je tudi, ko na televiziji ali računalniku gledam curling tekmo in mi nekdo dopoveduje, da je kak met brez smisla. Navadno jim potem moram razložiti, kaj so igralci hoteli narediti s tem metom.

Ne vtikajte se torej v stvari, na katere se ne spoznate.

Lana Zaveljcina, 8. a

* * *

Bil je četrtek in kot po navadi sem se odpravila na trening atletike v Radovljico. Ko sem prišla tja, sem ugotovila, da smo dobili novo članico Niko.

Nika je bila na začetku zelo prijazna in vljudna. Prvi trening z njo je bil res dober. Delali smo vaje, se ogrevali in tekli. Ko je Nika ugotovila, da ji ne gre tako dobro kot

meni, je bila zelo jezna. Začela me je ignorirati in kritizirati mojo tehniko teka. Ni sprejela, da sem bila malo boljša in hitrejša od nje. To se je dogajalo dva tedna in zato sem se odločila, da imam tega dovolj. Odšla sem k trenerki in ji povedala, kaj se dogaja. Trenerka je bila zelo vesela, da sem ji zaupala in hkrati zelo jezna na Niko.

Niko so premestili v drugo disciplino, in sicer k skokom v daljino. Zdi se mi, da je tam bolj srečna in jaz spet uživam na treningih brez njenega kritiziranja in njene jeze.

Pia Slivnik, 8.a

Moj hobi

Velikokrat pomagam staršem in prijateljem. Povedal vam bom, kako sva z Urošem v njegovi kolesarski trgovini sestavila kolo.

Enkrat sem se z Urošem dogovoril, da pridem po neke dele za svoje kolo. In tako sem naslednji dan prišel v kolesarsko trgovino. Pozdravili smo se, si dali

»kepeco« in se začeli malo pogovarjati o kolesih in podobnih stvareh. Potem pa sem opazil škatlo s štiriindvajset paličnim (colskim) GT kolesom. Od nekdanj sem si želel sestaviti kolo.

Samo, kako naj ga vprašam, če mu lahko pomagam? No, pa sem se opogumil: »Ti, Uroš, ali boš to kolo sestavil?« Rekel je, da ga bo, in me vprašal, če mu želim pomagati.

»Bingo!« Tako sva začela. Odprla sva škatlo in postavila kolo na nosilec. Najprej amortizerji, potem krmilo pa malo masti na pedala, da se lažje zavijejo notri v gonilke ... V manj kot pol ure je bilo kolo sestavljeno. Uroš mi je rekel, naj poskusim, če vse deluje. Deloval je brezhibno. Mami me je pohvalila za dobro sestavljeno kolo. Uroš se je samo smehljaj. Jaz sem kar žarel od ponosa, tako da bi skoraj pozabil prevzeti dele za kolo. Spomnila me je mami. Potem sva šla domov. Tam sem navdušeno razlagal atiju, kako sem sestavil kolo.

Zame je bila ta izkušnja zelo vznemirljiva. To je bilo sicer pred dvema letoma, a do danes sem že večkrat previjačil tudi svojega. Kaj naj rečem, to me res veseli.

Lan Pekolj, 7. b

Moj pečat

Ko nekdo pomisli name, si verjetno misli, da sem športna, prijazna ali morda celo pametna, saj imam dobre ocene. A ko me malo bolje spoznaš, ugotoviš še marsikaj drugega.

Prva oznaka je zagotovo pravilna, saj obožujem igranje odbojke. Čeprav bi se komu metanje po tleh in tekanje po igrišču zdelo naporna in brez pomena, meni pomeni nekaj drugega. Vsaka rešena žoga je zame dokaz, da se trudim in da sem v tem uspešna.

Prav tako obožujem reševanje enačb, saj je vse tako logično. Reševanje enačb bi lahko primerjal s hojo v hrib. Če pogledaš celoto, se zdi naporno in težko, a če stopaš korak za korakom, z lahkoto prideš do vrha.

Sicer še ne vem, kaj bo moj pečat, kaj si v življenju želim postati, niti na katero srednjo šolo si želim, a vem, da če grem počasi, korak za korakom, in vložim dovolj truda, mi bo uspelo vse, kar si želim.

Katarina Žuber, 9. b

O tem, čemur vi pravite življenje

Beseda, ki opiše vse moje dni, je bolečina. V vsak nov dan se zbudim v bolečinah in vsaka ura jih prinese še več. A ni bilo vedno tako.

Tudi jaz sem bil brezskrben, radoživ in iskrov. Tak kot vsi drugi otroci. A to je bilo takrat, ko sem še imel mamo in očeta. Bili smo srečni, no, vsaj mislil sem, da smo bili. Vse do takrat, ko sta me pred odhodom objela in poljubila na čelo, kot vsakič

poprej. S to razliko, da se tokrat nista več vrnila. To je tista prva bolečina, ki me zadane vsakič, ko odprem oči. Boli me ta nevednost, ne vem, zakaj sta tisti dan odšla, še manj pa se mi sanja, zakaj se nista več vrnila. Je bilo zaradi mene, sem bil slab otrok? Ali se jima je kaj zgodilo? Ta vprašanja me spreletijo najprej, nato pa se spomnim nadaljevanja svoje zgodbe, spomnim se Matevža, Marušice in Tinčeta. Takrat pa me ne spreleti le bolečina, temveč tudi srh.

Spomin na tistega starega Matevža je še kako živ. Spomnim se ga, ko je zakorakal ves radosten in neroden v sirotišnico in od vseh otrok si je moral izbrati prav mene. Takrat sem bil vesel, seveda. A če bi tisti debelušni prst pokazal name danes, ne bi pokazal svojega škrbastega

nasmeha, ampak bi se jokal, tepel, molil, prosil, storil bi vse, da mi ne bi bilo treba z njim. Na začetku sem mu velikokrat pokazal ta svoj otroški nasmeh. Povsod sem šel z njim, jedel sem, kar sem hotel, kolikor sem hotel in kadar koli sem hotel, nosil sem lepo obleko, skratka, dobro se mi je godilo.

Dobro se mi je godilo vse do dne, ko je Matevž ves presrečen odlomastil v gostilno. Že takoj se mi je zdelo čudno, ker me ni vzel s seboj. Ko pa se je vrnil ves pijan, sem dobil odgovor. Marušica je bila noseča. Tisti dan, spomnim se ga, kot bi bilo včeraj, se je zame spremenilo vse, čisto vse. Zjutraj sem se zbudil, odšel ven in tam me je že čakal Matevž in me namlatil s palico. Prišel sem h kosilu in me je z udarcem odgnal od mize, rekoč, če mu bom sedaj še hrano kradel.

Ko se je otrok, če se bitju, kot je Tinče, tako reče, rodil, pa je šlo vse le še na slabše. Ko je bil dovolj velik, me je pretepal še on. To je tista druga bolečina, v kateri se

zbujam. Fizična, bolijo že vse kosti na mojem telesu, praktično ni dela, ki ne bi bil že čisto moder in marogast od udarcev.

Tista tretja bolečina pa je sestavljena iz dveh vprašanj. Zakaj me ne marajo? Tukaj sploh me gre za vprašanje, imeti ali ne imeti rad, ampak za vprašanje sovraštva v najglobljem delu srca in duše. Kdaj bo konec? To pa je drugo vprašanje. Želim si konca in vem, da se le-ta neizogibno bliža. Tega sem po svoje vesel, saj to, kar imam jaz, ni življenje, je muka brez konca in kraja. Za njih nisem človek in nikoli ne bom, razen tiste dni, ko greva po denar k župniku Andreju, to je edini dan, ko je ta muka, ki ji vi pravite življenje, res podobna le-temu.

Zanimivo, ampak nikoli ne zaspim v bolečini. Zaspim v hrepenenju po tem, kar imate vi. Hrepenim po tem, da bi bil spet človek in da bi bilo moje življenje spet podobno življenju.

Jana Čušin, 9. b

Naravoslovne ustvarjalnice

Maščevanje skali ...

Jaz sem voda Lana. Vsak dan mi nagaja skala Nika, in sicer vame namaka svoje smrdeče noge. Zato sem se odločila, da se ji bom maščevala. Poklicala bom starega prijatelja. To je veter Jakob. Prosila ga bom, naj tako močno pihne, da se bom zaletela vanjo in ji polomila noge. Če pa mi to ne bo uspelo, imam pripravljen še en načrt. Pomagalo mi bo sonce. Tako močno bo sijalo nad mano, da bom izhlapela in se v ozračju kondenzirala. V obliki dežja bom padla na zemljo in se skrila v razpokah skale Nike. Nato bom samo še počakala, da se shladi. Zaledenela bom in skalo okrušila. Zagotovo mi skala potem ne bo več nagajala.

Lana F. Cindrič, 6. b

Nagajivo sonce ...

Sem ponosno sonce. V osnovni šoli na Koroški Beli mi je danes v razredu ponagajal kamen Jure. Zelo sem jezno nanj in mu bom zato danes jaz malo ponagajalo. Pa še voda Mija in veter Tine mi bosta pomagala. Samo pokličem ju še.

»Pridita, bomo ponagajali kamnu. Jaz ga bom malo pogrelo, ti, voda Mija, pa se zlij v

njegove razpoke in počakaj, da zamrzneš. Veter Tine, ti mu pa prst na nogi odpihni. Skrit se grem za oblake, ti pa pojdi!«

»Kaj se dogaja z menoj? Kdo mi je to naredil?« se je spraševal kamen Jure.

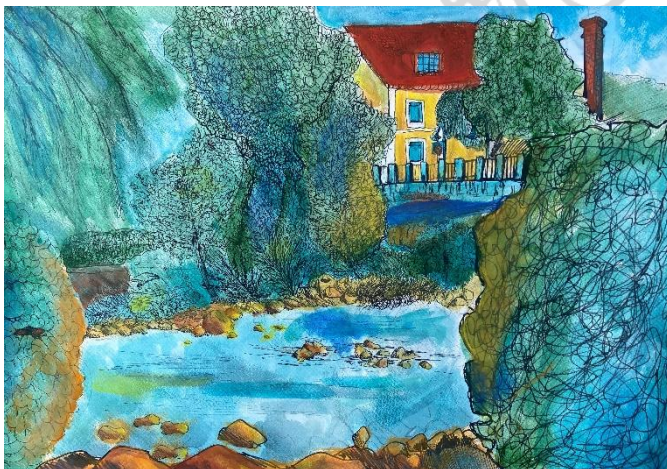
Sonce se je privošljivo smejalo, a nagajanje se s tem ni končalo in v šoli je bil še dolgo velik direndaj.

Veronika Vrbančič, 6. b

Kamen pripoveduje ...

Živijo! Sem kamen s sosedovega vrta. Včasih sem lepo počival v senci neke rože, ko pa jo je sosed odstranil z vrta, sem bil izpostavljen žgočemu soncu, ki mu prej nisem bil nikoli. Pravijo, da je sonce dobro za D-vitamin. Ampak moja koža je sedaj vsa razpokana.

Zadnja leta več dežuje. Dež je sicer moj stari prijatelj. Dolgo nazaj sva živela skupaj, saj sem bil na dnu jezera, on pa je bil del vode v jezeru. Toda njegov oče Mraz ni maral, da se druživa. Zato je vsako zimo zamrznil dež, da se nisva mogla igrati. Poleti pa očeta Mraza ni bilo. Šel je na počitnice na Severni tečaj. No, in vsakič, ko sedaj dež pade v moje razpoke, pride oče Mraz in ga zamrzne, zato imam že veliko brazgotin.

Potem so pa tu še vsa ta živa bitja, ki se vmešavajo. Rože na primer očitno nimajo drugega mesta za rast in se kar v moje razpoke zajedajo. To pa boli! Se je pa zgodilo, da sem spoznal lepo kamenino Brečo in takoj sva se zaljubila. Zaletela sva se, ko sem se valil s hriba in sedaj sem očka! Breča se je malo odkrušila in to je najin otrok.

Le zakaj ljudje govorijo o kamninskem krogu? Saj nihče od nas kamnov ni okrogel. Razen moje sestrične, ki živi v reki, seveda. Ona pa ima obliko prave lepote.

Julia Slak, 6. a

* * *

Sem kamen na Lisinem vrtu. S prijatelji smo se imeli zelo lepo do takrat, ko se je Lisa s svojo družino odpravila na počitnice. Takrat je za vrt moral skrbeti vrtnar Rik, ki je bil velik in grob. Tako je nekega dne posekal grmovje, ki nam je delalo senco. Bilo nam je tako vroče, da smo kar popokali. Dobesedno, dobili smo razpoke! Potem je začel padati dež, voda se je nabirala v razpokah in jih povečevala. Bolelo nas je! Upali smo, da bo zvečer bolje, a je bilo samo še slabše. Ponoči je bilo tako mrzlo, da je voda v razpokah zamrznila. Vsi vemo, da ima led večjo prostornino kot voda, zato so se naše razpoke še povečale.

To se je nadaljevalo leta in leta in nato so razpoke s svojimi debelimi koreninami povečale še rastline, ki so se naselile v njih. Po dolgih letih je v meni zraslo prelepo grmovje. Delalo je senco novim, sedaj že sedemnajstim lastnikom vrta.

Jaz pa sem se počasi počasi spremenil v rodovitno prst.

Lara Atanasova, 6. a

Vsak dan sem krajši ...

Sem ledenik in ležim v Švici. V primerjavi s prijatelji sem še kar dolg. Lani poleti mi je bilo tako vroče, da sem se skoraj zadušil. Moj najboljši prijatelj je poleti umrl, verjetno bom jaz prav tako čez največ deset poletij. Moj ljubši letni čas je zima. Zdaj prihaja, zato se moje razpoloženje počasi popravlja. Vsako poletje jo bolj pogrešam.

Prišla je zima. Zdaj dobim vsak dan nove zaloge snega. Prišli so tudi prvi smučarji. To, da smučajo po meni, občutim kot masažo. Slaba stran so le stebri žičnice, s katerimi so me nekoč hudo ranili. Toda tudi zime postajajo toplejše. Letos so se smučarji poslovili že mesec dni prej kot običajno. Krajšem se vedno hitreje, samo danes sem izgubil že dva centimetra. Jezero pod mano pa vedno bolj raste. Njemu otoplitve pomagajo, meni pa škodujejo. Na začetku sem se pri vrhu za roke držal s tremi drugimi ledeniki, z enim pa še malo nižje. Zdaj se držim le še z enim.

Prihaja pomlad. Še preko zime sem se skrajšal za en meter. Sedaj sem že za polovico krajši, kot sem bil pred 25 leti. Stopil se bom še hitreje, kot sem mislil.

Tri leta pozneje ... Jutro sredi poletja je in dolg sem le še slab meter. Malo čez opoldne se bom stopil. Adijo!

Maša Ahec, 7. a

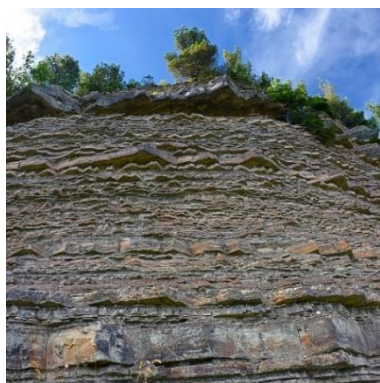

Magmatske kamnine

Prod, glinavec in peščenjak sedimentne so kamnine, vse imajo lastnosti, ki so zanimive.

Peščenjak nastane s preperevanjem drugih kamnin, pesek se sprime in je različnih oblin. Iz marmorja se gradijo spomeniki, veličastni in veliki. Granodiorit je magmatska kamnina, kot že vsi veste, z njim tlakujejo ceste.

Nik Kobal, 9. b

Zemlja je naš planet in ni sestavljen iz par palet, sestavljena je iz kamnin, tudi magmatskih globočin. Na svetu najbolj poznan je granit, je trden, odporen in ravno pravšnji za gradnjo piramid.

Maks Struna, 9. b

Sedimentne kamnine nastanejo iz peska, krede, gline. Konglomerat vsebuje tudi prod, Najdemo jih vsepovsod. Magmaška kamnina za okras krasna je, granit, tonalit, granodiorit imena glasijo se. Svetovno znani kipi pa iz metamorfnih so, te pa se krasno svetijo.

Ema Markelj, 9. b

* * *

Največ sedimentnih je, ostalih precej manj, le na severu države gledamo jih lahko ves dan. Še posebej znan nam je apnenec, naših vseh gora osnova, to sedimentna je kamnina, ki nam prav nič ni nova.

Hana Nušinović, 9. b

Peščenjak, glinavec in breča,
Slovenijo je doletela sreča,
da sedimentnih kamnin je tu veliko,
magmatskih, metamorfnih pa je
le za piko.

Alpe naše vse so iz apnenca
in ponos so vsakega Gorenjca.
Metamorfne na Pohorju,
fliš kraljuje po Primorju.

Jana Čušin, 9. b

* * *

Vse, od metamorfne do magmatske
kamnine imamo,
ampak apnenec,
sedimentna kamnina, prevladuje,
zato toliko kraških pojavov
Slovenija vsebuje.

Vsaka posebej zanimiva je.
Če jih znaš pravilno uporabiti,
lahko veliko zgradiš
in novih stvari iz njih narediš.

Maja Erjavec, 9. b

Sedimentne kamnine
so svetovno znane,
prelepe usedline.
Najdemo jih vsepovsod,
vseh barv in oblik.
Eden od kamnin je granodiorit,
znan tudi kot tonalit.

Tinka Rakar, 9. b

* * *

Sedimenti morske so kamnine,
videle so vse, od danes pa do
prazgodovine.
Gradijo naše Alpe lepe,
ki so iz apnenca, ne opeke.
Po njih skoraj vsak Slovenec
vsak dan hodi,
vse tja od morja, pa do visokogorja.
A kaj češ, ko na Pohorju namesto
sedimentov odkrijemo več kamnin,
ki so prišle iz Zemljinih globin.

Ana Račič, 9. b

Dve otvi

Bilo je nedeljsko jutro. Sonce se je ravno prikazalo izza gore in ptice so pele. Bila je pomlad in narava se je začela prebujati. Vstal sem in se spomnil, da je danes dan, ki sem ga tako dolgo čakal. Dan, ko se Ana vrne domov.

Hodil sem po poljski poti in si žvižgal. Oblečeno sem imel svojo novo suknjo in najljubše hlače. Do železniške postaje sem imel približno dvajset minut hoda. Na postaji je bila gneča, vendar sem Ano našel dokaj hitro. Bila je oblečena v temno rdečo obleko in videti je bila čudovito. Lasje so ji prosto padali na ramena, na obrazu pa ji je žarel nasmeh. Vzel sem njen kovček in odpravila sva se proti domu. Nebo je bilo brez oblačka in Ana mi je razlagala in opisovala vse, kar se ji je zgodilo med študijem.

Prišla sva domov in začela kuhati kosilo. Jaz sem pripravil meso, Ana pa krompir. Pripovedoval sem ji, kaj vse sem videl, ko je ni bilo. Medtem ko je Ana študirala, sem jaz svoj čas namenil hribom. Raziskal in prehodil sem vse tu naokoli. Ana je bila dobre volje, ampak se mi je vseeno zdelo, da nekaj ni v redu. Nečesa mi ni povedala. Po kosilu sva se odpravila do Blejskega jezera. Race so mirno plavale po vodi, midva z Ano pa sva sedela na klopi ob jezeru.

Začutil sem, da me opazuje. Pogledal sem jo in njene oči so bile napolnjene s solzami. Objel sem jo. Nič je nisem spraševal. Rekel sem le, da upam, da ve, da se vedno lahko obrne name in mi pove vse, kar jo muči.

Čez pet minut je globoko vzdihnila in me pogledala v oči. Rekla je: »Fran, skupaj sva že pol leta in vedno sva si povedala vse. Vedno si mi stal ob strani in to zelo cenim. Je pa ena stvar, ki ti je nisem povedala.« Zazrla se je v daljavo, globoko vzdihnila in nadaljevala: »Imam raka. Zdaj je že kar hudo. Tega ti prej nisem povedala, ker sem se bala, da me boš zapustil.«

Pogledal sem jo in jo objel. S tresočim glasom in solzami v očeh sem rekel: »Ana, ljubim te. Z vsem srcem in vso dušo. Nikoli te ne bi zapustil. Koliko

časa imaš še?« Odgovorila je, da je bila ravno prejšnji dan pri zdravniku, ki ji je povedal, da ima le še nekaj dni. Poljubil sem jo. Hotel sem, da se počuti varno in ljubljeno.

Sonce je zahajalo in z Ano sva se naslanjala drug na drugega. Začutil sem, da je njena glava omahnila nazaj. Pogledal sem jo in jo začel stresati. Nobenega odgovora ni bilo. Preveril sem njen srčni utrip. Nič. Njeno srce se je ustavilo. Pogledal sem jo in videl, kako spokojen je njen obraz. Oči so mi napolnile solze. Ana je bila odrešena

trpljenja in umrla je v mojih rokah. Pogledal sem proti jezeru in tam sta bili dve raci. Samec in samica. Vstal sem, odnesel Ano k njenim staršem, ki so živeli blizu, da bi jo lahko pokopali, sam pa sem se odpravil domov.

Gledal sem skozi okno in gledal raci. Tisti dve raci, ki sem ju prej opazil. Vzel sem list papirja in napisal pesem o dveh racah. Dve otvi.

Ema Markelj, 9. b

* * *

V Levstikovo hišo je spomladi na svet prišlo novo dete. Ime ji je bilo Mija in je bila za svoje starše največji zaklad. Seveda vsak starš ljubi svojega otroka, vendar je Mija Franu pomenila še toliko več, saj je bila edinka.

»Očka, očka, pojdiva gledat race! Nesiva jim malo kruha!« je vzklikala Mija. Hranjenje rac je postal njun mali običaj. Vsak ponedeljek je Marija spekla kruh in kar ga je ostalo, sta ga Mija in Fran odnesla racam. Tudi če kruha ni bilo, sta se odpravila do jezera in se pogovarjala. »Ko odrastem, bom postala pisateljica. Tako kot ti,« je dejala Mija. »Potovala bom po svetu in pisala o živalih, ki jih vidim. Pa o naravi in njeni lepoti. Seveda bom kdaj pa kdaj prišla domov na obisk. Pogledat vaju z mamo ter pozdravit race,« je sanjerala Mija.

»Se že veselim obiskov,« je odgovoril Fran. Tako sta se odpravila domov. Mija je rada pomagala materi pri kuhi, zato sta skupaj pripravljali večerjo. Zunaj se je pripravljalo k nevihti. Mija je v roke vzela nož in krompir ter ga začela lupiti. Kar naenkrat je po vratih močno udarilo in Mija se je tako stresla, da se je urezala v dlan. Po mizi je začela kapljati kri in Marija je to hitro opazila. Vzela je povoj in ji roko trdno povila. Po parih dneh je Mija dobila vročino. Zdravnika v vasi ni bilo. Poslali so mu sporočilo s prošnjo, če lahko pride in pregleda Mijo, saj sami niso mogli do njega. Mijino stanje je bilo slabše in slabše. Ko je zdravnik končno prišel, jim je povedal žalostno novico – Mija je bila v smrtni nevarnosti. Rana na roki se je hudo okužila. Starša najprej nista mogla in hotela verjeti. Ko sta vendarle razumela, da to ni le nočna mora, sta se odločila, da teh nekaj dni, kar jih še imata z ljubljeno Mijo, preživita ob njej.

Na ravno tak lep pomladni dan, kot se je rodila, je Mija tudi umrla. Fran pa je še vedno vsako nedeljo hodil gledat in hranit otve. Tudi pesem je napisal o njih.

Katarina Žuber, 9. b

* * *

Ljudje me vedno sprašujejo, o kom sem napisal svojo pesem, Dve otvi. Danes vam bom pripovedoval prav o tem.

Nekega dne, ko sem bil še mladenič, sem na trgu zagledal prelepo dekle. Imela je dolge, svetle lase in velike, modre oči. Nekaj me je vleklo k njej, zato sem se odločil, da jo bom povprašal, kako ji je ime. Ne bom vam povedal, kaj mi je rekla, ker bi rad to zadržal zase, lahko vam pa povem, da je bila zelo prijetna. Dogovorila sva se, da se bova naslednji dan skupaj odpravila do jezera. Bilo je zelo sončno, kar je dogajanje še bolj popestrilo. Hodila sva okrog jezera in opazovala živali, ki so skakale po bližnjem rastju. Ni minilo veliko dni in že sva načrtovala najino poroko. Odločila sva se, da se bova poročila jeseni, prav tu ob jezeru. Konec poletja se je hitro bližal in kmalu je prišel čas za poroko. Vse je šlo kot načrtovano. Vzela sva se in za nekaj časa odpotovala v lepše kraje. Čez nekaj mesecev me je moja žena zbudila in mi rekla, da se ne počuti dobro. Hitro sva šla do najbližjega zdravnika. Ni mogel ugotoviti, kaj je z njo narobe. V naslednjih dneh sva hodila na razne preglede, a ji nihče ni znal pomagati. V solzah mi je nekega dne dejala, da je to njen konec. Tega seveda nisem hotel sprejeti in ji nisem verjel, a mislim, da sem že takrat v srcu čutil, da je to res. Nad zdravniškimi pregledi in raznimi operacijami sva hitro obupala.

Zadnjih nekaj dni njenega življenja sva želela preživeti skupaj. Vsak dan sva šla do trga, kjer sva se spoznala in seveda do jezera, kjer sva se zares zaljubila. Po petih dneh rednega obiskovanja jezera je umrla v spanju. Sploh nisem mogel sprejeti dejstva, da je ni več.

Tako še danes vsak dan obiščem Blejsko jezero, kjer opazujem pare prelepih živali in si želim, da bi bila moja boljša polovica še vedno z mano.

Hana Nušinović, 9. b

Brezdomka

Ljudje se mnogokrat obregnejo čez zvedave sosede, za katere pravijo, da ne delajo drugega, kot da gledajo skozi okno. No, včasih pa vendarle ni tako slabo pogledati skozi okno. Gledanje skozi okno ni le opazovanje ljudi, kaj delajo, kdo so. To je sicer eno izmed mojih najljubših opravil. Med gledanjem skozi okno opaziš mnoge ljudi, mnoge zgodbe, tako srečne kot tudi žalostne. Zgodba, ki sledi, je ena slednjih.

Prvič sem jo opazila pred dvema letoma. Sama samcata je sedela na igralih in se gugala. Drobcena, majhna, shujšana in bledega lica. A kar mi je najprej padlo v oči, je bilo tisto pomanjkanje otroške brezskrbnosti, žara in iskric v očeh. To, kar sem videla, ni bil otrok, ni mogel biti. V tistem trenutku sem vedela, da je to dekle

starejše od marsikaterega odraslega in da je moralo pretrpeti stvari, ki jih ne bi smeli nihče. Tako sem jo opazovala. Dan za dnem je prihajala na igrala ob isti uri v starih oblekah. Sčasoma sem ugotovila, kdo je. Ime ji je Matejka. Dekle je bilo ob najinem prvem srečanju in pogovoru staro komaj devet let. Deklica se mi je smilila v dno duše. Zato sem jo vsakič, ko sem jo zagledala na igrišču pred materinskim domom, v katerem je živela, povabila na čaj in piškote. Počasi se mi je odprla in njena zgodba se me je dotaknila tako močno, da vam tega ne morem, zmorem in ne znam povedati. Dekle in njeno mamo je oče pretepal, zmerjal dan in noč, zato se je mama odločila pobegniti, pa čeprav za ceno brezdomstva. Selita se že od Matejkinega četrtega leta, sedaj pa sta vendarle našli zatočišče v materinskem domu. Tu je končno dobila možnost šolanja in to možnost je izkoristila v vsem sijaju. Blestela je, učitelji so jo predlagali kot nadarjeno. Tudi njena mama je skoraj dokončala šolo, vse je šlo na bolje. A ker tako, da kot po dežju posije sonce, velja tudi, da po soncu sčasoma spet pride do nevihte, se jima je pogodba v materinskem domu iztekla in z mamo sta bili spet vrženi na cesto. Tega pa moje srce ni dovolilo. Pred dvema mesecema so mi postavili diagnozo, raka v zadnjem stadiju. Nimam nobenih sorodnikov, nikogar, ki bi skrbel zame, zato sem k sebi vzela Matejko in njeno mamo. V zameno, da sta v teh zadnjih mesecih in tednih skrbeli zame, sem jima zapustila vse svoje imetje. Tako lahko sedaj mirne vesti v bolnišnici počakam svoje zadnje ure.

Včasih se je potrebno ne samo ozreti skozi okno, ampak tudi spregledati in videti, kaj se dogaja, in tudi priskočiti na pomoč.

Jana Čušin, 9. b

Usodni prevoz domov

V sodobnem svetu imamo veliko prednosti in slabosti. Ena izmed teh slabosti se je pojavila tudi v zgodbi Romea in Julije.

Nekega dne je Romeo brskal po Instagramu in zasledil, da je neka lepotica objavila novo sliko. Takoj mu je bila všeč. Napisal ji je sporočilo: »Hej, Julija, zelo lepo sliko si objavila. V soboto je zabava v klubu, bi se mi pridružila?« Julija je seveda takoj privolila. Bližala se je sobota in oba sta bila vedno bolj na trnih. Zaradi korona situacije je bilo število gostov omejeno. Obvezen je bil PCT pogoji za vstop v klub, a Romeo in Julija tega nista imela, saj se jima ni zdelo pomembno. Seveda ju niso spustili v klub, zato sta se usedla na motor in odpeljala. Prišla sta do bližnje trgovine in kupila alkohol. Popila sta preveliko količino, ne da bi se tega sploh zavedala. Začele so padati prve iskric, nato pa je sledil še čarobni poljub. Oba sta bila

zaljubljena do ušes. Ura je odbila že polnoč, Juliji pa se je zelo mudilo domov. Romeo ji je ponudil prevoz, kar pa ni bila pametna ideja. Vozila sta se, nato pa je Romeo

spregledal tovornjak, ki mu je pripeljal nasproti. Nihče od voznikov ni mogel tako hitro zavirati, zato sta trčila. Romeo je že na kraju nesreče umrl, za Julijo pa je še obstajalo upanje. Reševalci so jo hitro odpeljali v bolnišnico in čez nekaj ur je odprla oči. Povedali so ji za Romea in takoj se je začela zavedati, da njeno življenje brez njega nima več smisla. Ko ni bilo nikogar zraven, se je odklopila od vseh naprav in kmalu za tem spet zaspala, tokrat za vedno.

Njena zadnja misel je bila, da če nista mogla biti skupaj v resničnem življenju, bosta mogoče lahko v nebesih. Vsa družina je žalovala, a nihče ni mogel nič storiti.

Anja Čop, 9. a

ANGLEŠKI KOTIČEK – AN ENGLISH CORNER

Simple past stories

»The past is in your head. The future is in your hands.«

1

When Lucy, who was seven years old, was left alone in the house for half an hour she decided to have some of her favourite strawberry jam. But the jam pot was on the highest shelf in the kitchen, and she wasn't tall enough to reach it. She climbed on the chair, but she was still not tall enough. She climbed on the table and still not tall enough. She was thinking about many ways to reach it and then she decided to put a chair on the table. She bravely climbed on the table and continued to climb on the chair. She was finally tall enough. She knocked the pot off, it fell on the floor and broke. Then her mother came home and saw Lucy on the floor, eating jam with a knife.

Ema Markelj, 9. b

2

Douglas and Robert were camping. One evening they broke their lantern and made another by putting a candle inside a tin and tying the tin to one of the tent poles. After they've settled down in the tent and made it comfortable, the tent just fell down. The tent burned down on the candle and everything was in flames.

They were very sad because they had nowhere to spend the night. Because of that they had to spend the night outside, in the cold. And just like that their camping holiday came to an end.

Lejla Khodakhah, 9. a

3

On his fourteenth birthday Roy was given a black retriever puppy. He called the dog Smokey and tried to train it to follow him everywhere, but this training was not very successful. The first time he took it for a long walk in the country, Smokey ran off after a rabbit and in spite of Roy's shouts disappeared from view. He called it but Smokey didn't come back. He searched for him everywhere but he didn't find him. He was sad because he thought he would never have seen him again.

Six hours later a door bell rang. It was a farmer. He told Roy that he saw a dog that had Roy's name and address on the collar. Roy was overjoyed and he went with a farmer to get Smokey. Roy gave the farmer some money and thanked him.

Smokey was very happy to see Roy again!

Tinka Rakar, 9. b

4

Last summer I was staying with my grandparents on their quiet farm in the country. On a warm dark July night I had a frightening experience. I was in bed reading, when I heard an unusual noise at the window. I got up, took a flashlight and looked out of the window. I saw a large white shape moving outside in the garden. It was like a ghost from a horror film! I was terrified. I screamed, dropped the flashlight and ran to my grandparents' room as fast as I could. I shouted loudly, "Help! Help!" We went outside to see what was going on. The scene was really astonishing. Bessie, my favourite cow, had broken into the garden. She was covered with a huge white sheet which she had torn off the washing line. Grandpa took her back to the cowshed. I went back to my room feeling a bit silly but extremely relieved at the same time. The next morning we saw that Bessie had done a lot of damage in the garden. She had walked over the flowerbeds and eaten the vegetables. My grandparents were very angry.

Lejla Buljubašić, 9. B

A letter to Tom

Dear Tom!

How are you? It's me, your friend Jaka from Slovenia! Today, I'm writing you about school and education here in Slovenia.

On Mondays, I have 5 classes – Physics, Maths, Sports, English and Slovene. I hate Maths because it's very boring, but I love languages.

Our school is very strict regarding rules. You mustn't chew chewing gum, you mustn't bring your own snacks to class and you must study quite a lot for tests. I don't understand why the no chewing gum rule exists because I think chewing gum is good for concentration and that it is anti – stress.

Please write back - compare and describe the 3 rules that I mentioned! What is school like in Scotland?
Kind regards!

Jaka Matija Fon, 9. b

About me

»Just be yourself, there's no one better. «

1

I'm Pia Slivnik and 13 years old. I'm 1.54 meters tall and I weight 47 kilos. I have got short straight brown hair and big brown eyes. On my nose I have some freckles. I'm helpful because I like to help people and friendly because I like spending time with my friends and I like to meet new people. I'm also hardworking and communicative. I like to study and learn new things and I'm never scared. I like to do things first and I'm not scared of new things. At the moment I'm wearing blue jeans, black pullover and red slippers. I like going out with my friends, watching movies and drawing. In my free time I love to do sports: running, climbing, swimming, playing hockey with my brother.

Pia Slivnik, 8. a

2

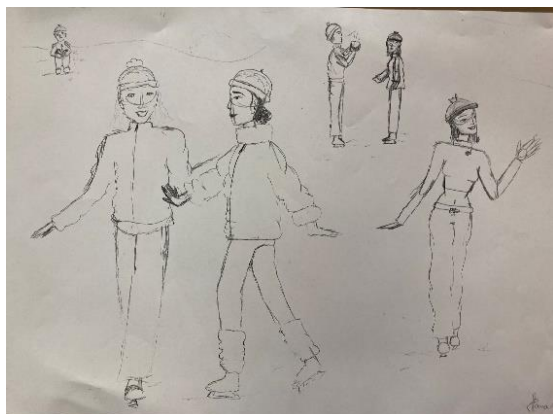
I am 165cm tall and I weight 50kg. I have short straight brown hair. My eyes are light blue, and my body is full of birth marks. I am a kind and sporty person, because I like to go out and do sports, but I can be a lazy person, too, especially for the things that does not interest me. Now I am wearing a black T-shirt, black tracksuit and blue socks. I like to wear T-shirts and a hoodie over it. From styles my personal best is streetwear. I like to go out with friends and family. My hobby is mountain biking, because I like speed and the feeling while jumping trough the air. In my free

time I ride my bike, I play with my sister and I spend quality time with my family or go out with friend.

Florian Jakopič, 8. b

3

My name is Lana and I'm 13 years old. I'm 165 cm tall and I weight 50 kg. I have long straight blonde hair and blue eyes. I wear glasses and I have two beauty spots under my ear.

I'm a creative person. I have a lot of good ideas and I like to paint and draw. I'm also organized and hard working. I like to plan my day and I always get things done without excuses. I'm honest because I don't like lying. I would say that I'm adventurous because I enjoy things that some people are afraid of (like diving in deep waters or being somewhere high from the ground).

I'm currently wearing a black long-sleeved shirt, blue socks, a pair of sweatpants and black underwear underneath. I like to wear

a pair of blue jeans, a xweater, black socks, a white T-shirt under the sweater and black underwear.

I like music and art because they make me feel relaxed. I play the guitar and ukulele, I paint, draw, play curling and hang out with my friends in my free time. I also work-out and bake.

Lana Zaveljcina, 8. a

Meet cheeks, he's awesome!

»Some angels choose fur instead of wings.«

Cheeks is a hamster and he can ran, make random noises and make us laugh. Mostly, he runs in his little wheel or eat his snacks. He is orange, white and has pink ears and paws and a little pink nose. He normally wakes up at midnight, has a ten minute run and goes back to sleep. Then he wakes up again at 8 o'clock, has a run and makes himself a little breakfast. After that he runs onto the second floor of his cage and jumps into bath. Then he goes to his salad bed and sleeps for a half an hour. When he wakes up he has a drink and waits for new food. If he is lucky he gets a whole piece of a salad, his favourite food. And that is Cheeks every day. I want a pet like Cheeks, because I'm too bored and have too much time but no company.

Nejc Veber, 6. b

This is Cheeks. He's a hamster. He can hide, walk and run. He is small and different colour, mostly white and brown. The hamster has got a mout, whiskers, four legs and four paws with claws, ears and eyes. They are very friendly and they don't get bored that easily. They like to hide and play. We have to feed him everyday. We give him hay, seeds and hamster food. He loves to cuddle and he is very friendly. We have to keep his fur clean and cut his clows. If think he's ill, we must take him to the vet. I wish for a hamster, because it's a very good friend. You can play with it and talk with it about anything. He's a life buddy!

Julia Slak, 6. a

How about reading

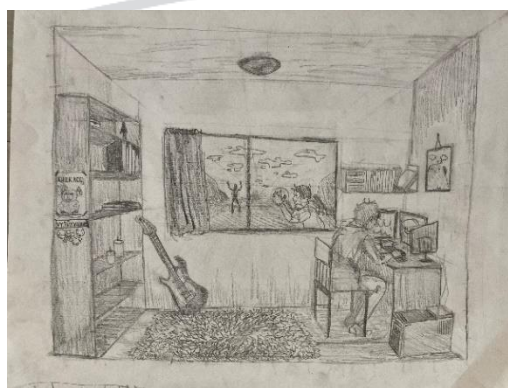
»The world belongs to those who read.«

Reading is one of my favourite activities I read all the time and I think everyone else should too. It helps me disconnect from the real world and I enter a world the world of my magination.

First, I would like to describe my relationship to reading. I read everything. Sci-fi, comedy, history ... I read before bed because our brains tend to remember the most in the evening. I love to read, because it helps me calm down of ter a ruff day, or just to explore a new theme I know very little about. I definitely see reading as a fun activity. Each day I can't wait to go lay in my bed and read a few pages of the book I'm reading at the moment.

Now I would like to write about the role of reading in the modern generation. People seem to be reading a lot less nowadays. I remember being eight and going to the library with my mom to pick out a new book to read every week. 8-year-olds these days have their own phones, tablets or other smart devices and don't spend much time actully reading books. I think that will cause many problems, because they won't know how to express themselves without the devices, that were given to them at a very early age. I really hope newer generations will understand how important physical reading is. Books have verified information while the internet is full of lies or half truths. We should rely on books more.

In the future people that never read books as children will have trouble finding jobs that the demand creativity or language skills, because all all that they'll know is how to turn on and off the computer. Books help us understand, learn and create. If teenagers don't realize that soon, their future will be in danger.

Overall, I think everyone should start reading way more. One book a month is not enough. Read as much as you can because it really changes your life for the better.

Hana Nušinovič, 9. b

Biography of a legend: Walt Disney (1901–1966)

»If you can dream it, you can do it.«

Walt Disney was born on 5th December, 1901 in Chicago Illinois. In 1905 his family moved to Marceline, Missouri. Walt loved the farm. He had a pet pig. His father tried to make a living selling apples but it didn't work out. In 1910 his father sold the farm and they moved to Kansas City. In 1911, Walt worked for his father and delivered the morning paper. When the United States entered World War I in 1917, Walt's family moved to Chicago. Walt stayed

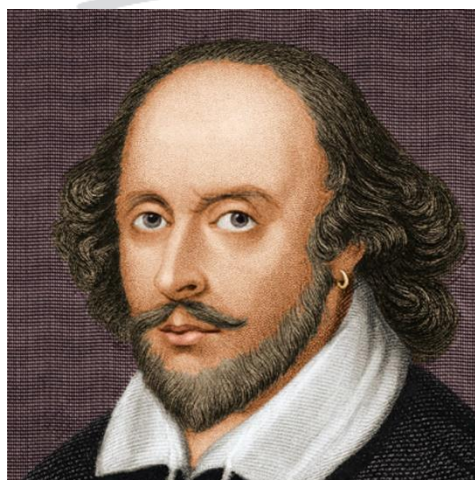
behind to finish school. Next year he joined the Red Cross and travelled to France. After the war he returned to Kansas City. In 1920, he started work for a Kansas City film company. He created his first animated cartoons. Three years later he moved to Hollywood and opened a business with his brother. In July 1925, he married Lilly Bounds. They had two daughters - Diane and Sharon. In 1928, Walt created Mickey Mouse. In 1931, Pluto arrived. Three years later, Donald Duck appeared. In 1937, the Disney studio finished Snow White. Between 1937 and 1942, the Disney studio completed Pinocchio, Fantasia, Dumbo and Bambi. In 1955, Disneyland (a theme park) opened in California. Walt died on 15th December 1966. But Walt Disney's company goes on without him. His characters – Mickey, Donald and the rest – live in the hearts of people everywhere. In 1971, Walt Disney World (a large amusement park) opened in Florida. In 1992, the Disney company opened Disneyland Paris in France.

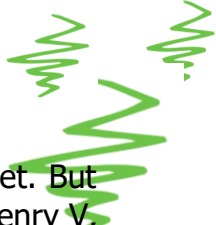
Neža Skumvač, 7. a

William Shakespeare (1564–1616)

»Love all, trust a few, do wrong to none.«

William Shakespeare was born on April 23, 1564 in Stratford-upon-Avon where he attended King's New School. At 18 he married 26 year old Anne. They had a daughter named Susanna, and a set of twins named Hamnet and Judith. Shakespeare was part of the Lord Chamberlain's Men, a leading acting troupe in London at the time. From 1594, they were the only company that performed his plays. He was a playwright and an actor in his own plays. In 1599, the company built their own theatre by the Thames river – and called it the Globe. He wrote poetry, comedies, tragedies and historical plays. The themes of his plays were usually love, power and

friendship. He wrote tragedies like Hamlet, Macbeth, Othello, Romeo and Juliet. But he dealt with history too: he got inspiration from historical events and wrote Henry V, Julius Caesar, King Lear. He created very realistic characters: his comedies, tragedies and plays are in fact still performed today.

William Shakespeare died on April 23, 1616, and was buried two days later in the chancel of Holy Trinity Church where he had been baptized exactly 52 years earlier.

Class 7. a

My favourite singer

His name is Justin Drew Bieber. He's short. He has got medium curly fair hair. He can play hockey. Hockey is his favourite sport. He hates crabs. He is a singer. He is good at singing and dancing. He is serious.

Nej Puc, 5. a

Her name is Nina. She is tall. She is 32 years old. She is good at singing. She has got long orange straight hair. She has got green eyes. She has got a small nose. She has got big mouth and white teeth. She has got two small ears. She hates football. She likes volleyball. She is a happy person.

Petra Arhar, 5. a

Natural disaster

Tsunami

A tsunami is a huge wave caused by an earthquake beneath the ocean. Tsunamis can flood coasts for many miles. They kill or hurt people, they damage buildings and destroy cities. Tsunamis most often occur in the Pacific ocean, because of the earthquakes there.

The 2004 Indian ocean tsunami

It was a sunny morning on 26th December, 2004 in Sri Lanka. But then, out of nowhere, at 7:58 local time a tsunami occurred, with the epicenter of the west coast of northern Sumatra, Indonesia. It was caused by a rupture along the Burma and the Indian plate. The wave destroyed 141,000 houses and killed more than 200,000 people.

This was the deadliest tsunami ever recorded, and the earthquake that caused had a magnitude of 9.0. Many countries suffered because of this tsunami, but Sri Lanka suffered the most.

Sri Lanka lies in the Indian ocean, and has a population of around 21.92 million people. Sri Lanka's largest city is Colombo, and the capital is Sri Jayawardenepura Kotte. Sri Lanka is the oldest democracy of Asia.

Gašper Birk, 8. a